XXI. évfolyam 5. szám Ára: 1 forint 1965. február 4

ÍGY MULAT EGY MAGYAR ÚR!

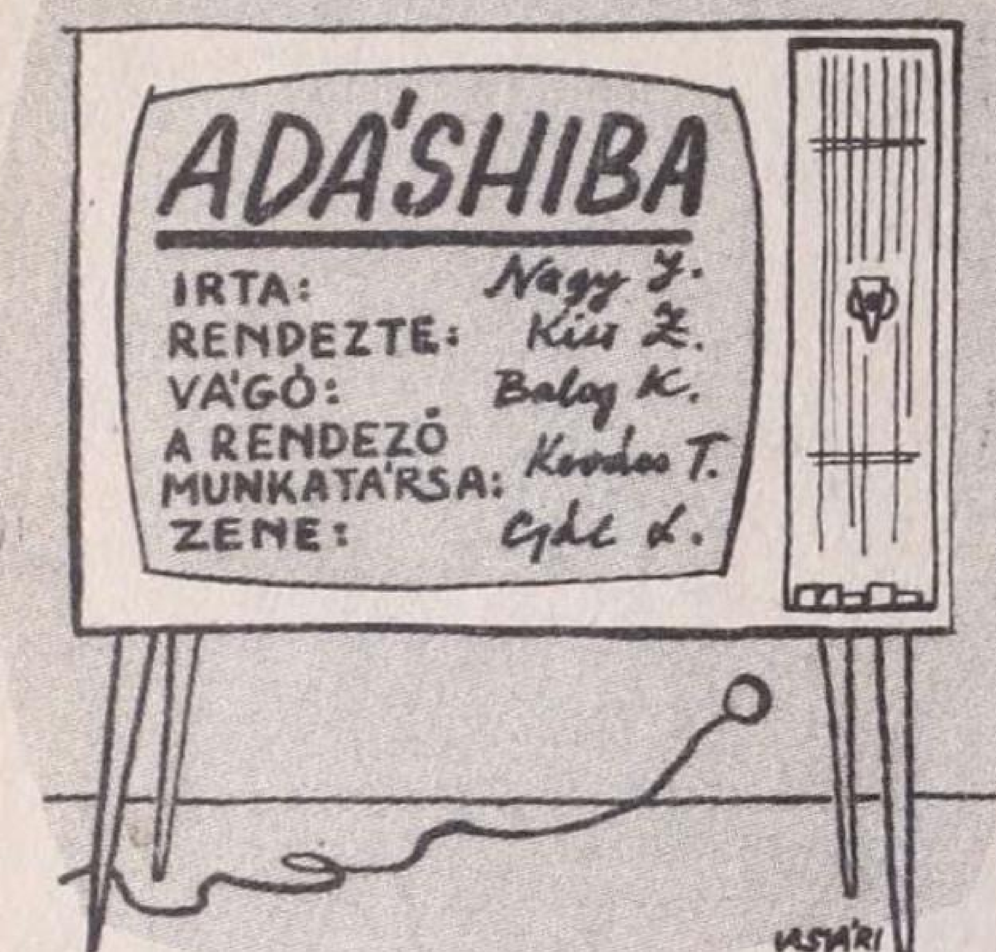
— *Negyedóra mulva nyitnak, akkor mindent rendezek . . .*

Erdei Sándor rajza

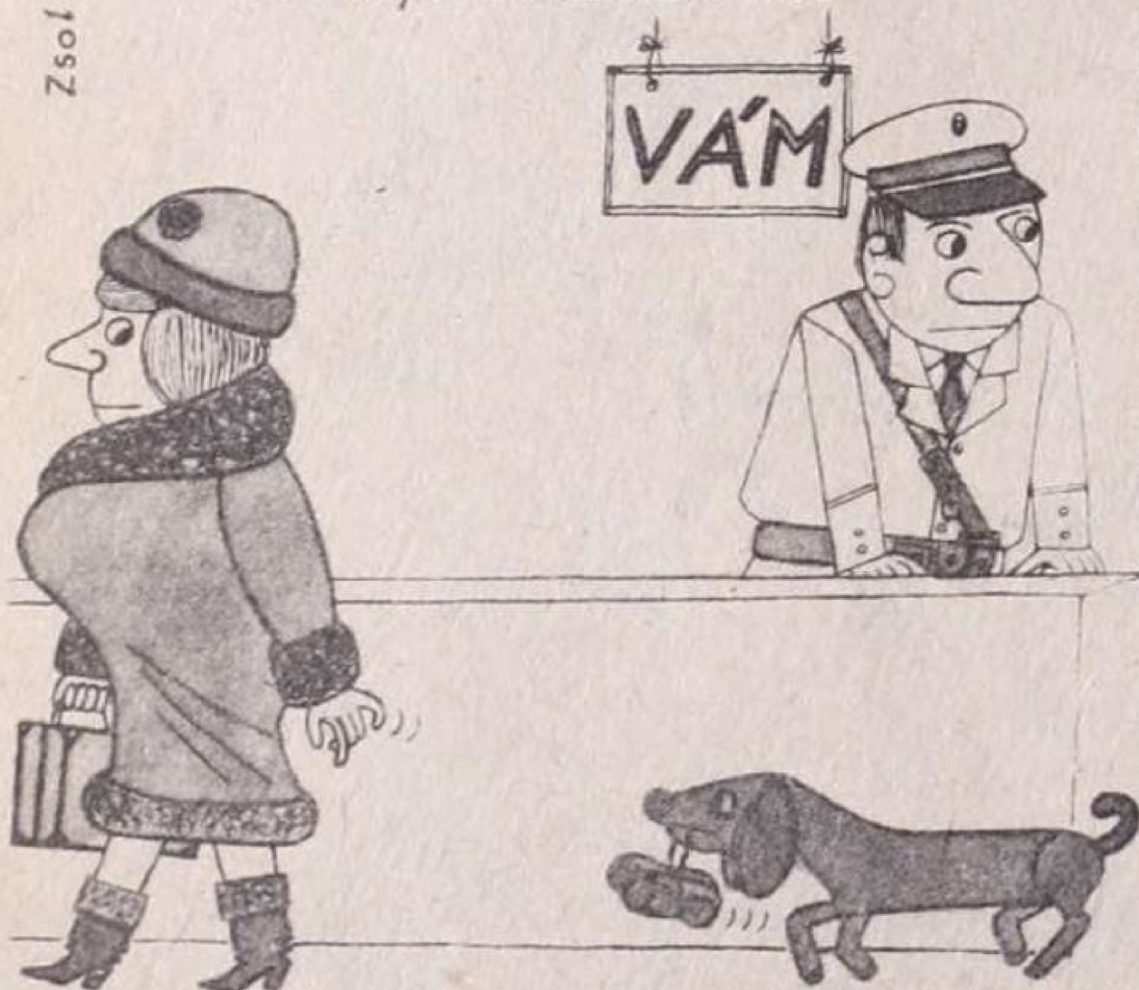
A sikkasztó jobbkeze

Kollektív művészet

A kutya hasznos állat

LUDAS MATYI SZÍNPADA

PÉNTEK, 11 ÓRA

Szín: szolidan berendezett lakás. Kintről csengetnek.

MISKA *(40 év körüli fiatalember. Kissé feldúltan nyit ajtót).*

FRICI BÁCSI *(60 körüli, pirospozsgás férfi):* Szervusz! Miért vagy olyan izgatott?

MISKA: A rádiót lesem. Ma péntek van, és tizenegykor bemondják a nyerőszámokat. Lottózom. Most még csak egy közepes keresetű műanyagsajtoló vagyok, de lehet, hogy tíz perc múlva már egy gazdag ember ül itt.

FRICI *(némi éllel):* Szóval lehet, hogy tíz perc múlva már szóba sem állsz az unokabátyáddal, a szegény Frici bácsival?

MISKA *(ártatlan, kék szemekkel):* Hogy mondhat ilyet? Ha lesz egy négytalálatosom, mert arra számítok, az körülbelül négyszázezer forint. Legyen nyugodt, Frici bácsi, magáról sem feledkezem meg.

FRICI: Ismerem az ilyent. Aztán mondd meg, öcsém, de őszintén, ha nyernél, mit adnál nekem abból a négyszázezerből?

MISKA: Hát... hát adnék a Frici bácsinak húszezret...

FRICI *(megrökönyödve):* Menynyit?

MISKA: Húszezer kemény forintot.

FRICI: Tudtam, hogy kegyetlen, szívtelen unokaöcsém van. Nincs szíved! Hát most mondd meg, mit kezdjek vacak húszezerrel? Ezt nem is mondtad komolyan. Ez nem lehet igaz...

MISKA: Értse meg a helyzetemet. Többet nem tudok adni. Ne feledje el, a többiek is várnak valamit. Rózsi néniről sem feledkeztem meg. És ha neki adok, akkor Brennerék sem maradhatnak ki. Én is veszek egy kis telket Almádiban. Új bútor, egy kocsi, két pár zokni és kész a pénz.

FRICI: Nézd, fiam, én a zoknit nem ellenzem. Kultúrember vagy, kell a zokni. De a kocsival igenis még várhatsz. A ménkű csapjon abba az autóba!

MISKA: Értse meg, nekem feleségem van és családom. Már így is erőmön felül adok.

FRICI *(villámló tekintettel):* Volna szíved odavágni húszezret, aztán elintéztél, mi? Csirkefogó!

MISKA: Ha megpukkad, akkor sem adok egy fillérrel sem többet! Liliomtipró!

FRICI: Mit számítanak neki a vérszerinti rokonok! Undok zsugori sakál!

MISKA *(dühtől reszketve):* Most már elég legyen! Ki a házamból! Hiéna!!

FRICI *(vad gyűlölettel):* Hálátlan kutya! Új autóban flangálna! Nekem meg odavág vacak húszezret! Tönkretettél, kiszipolyoztál, kisemmiztél! Gazember!

MISKA *(felkapja a levélnehezéket):* Egyikünknek pusztulnia kell!

FRICI *(felkapja a papírvágó kést):* Imádkozz!

RÁDIÓ: Közöljük a lottó e heti nyerőszámait: 9, 14, 55, 56, 84.

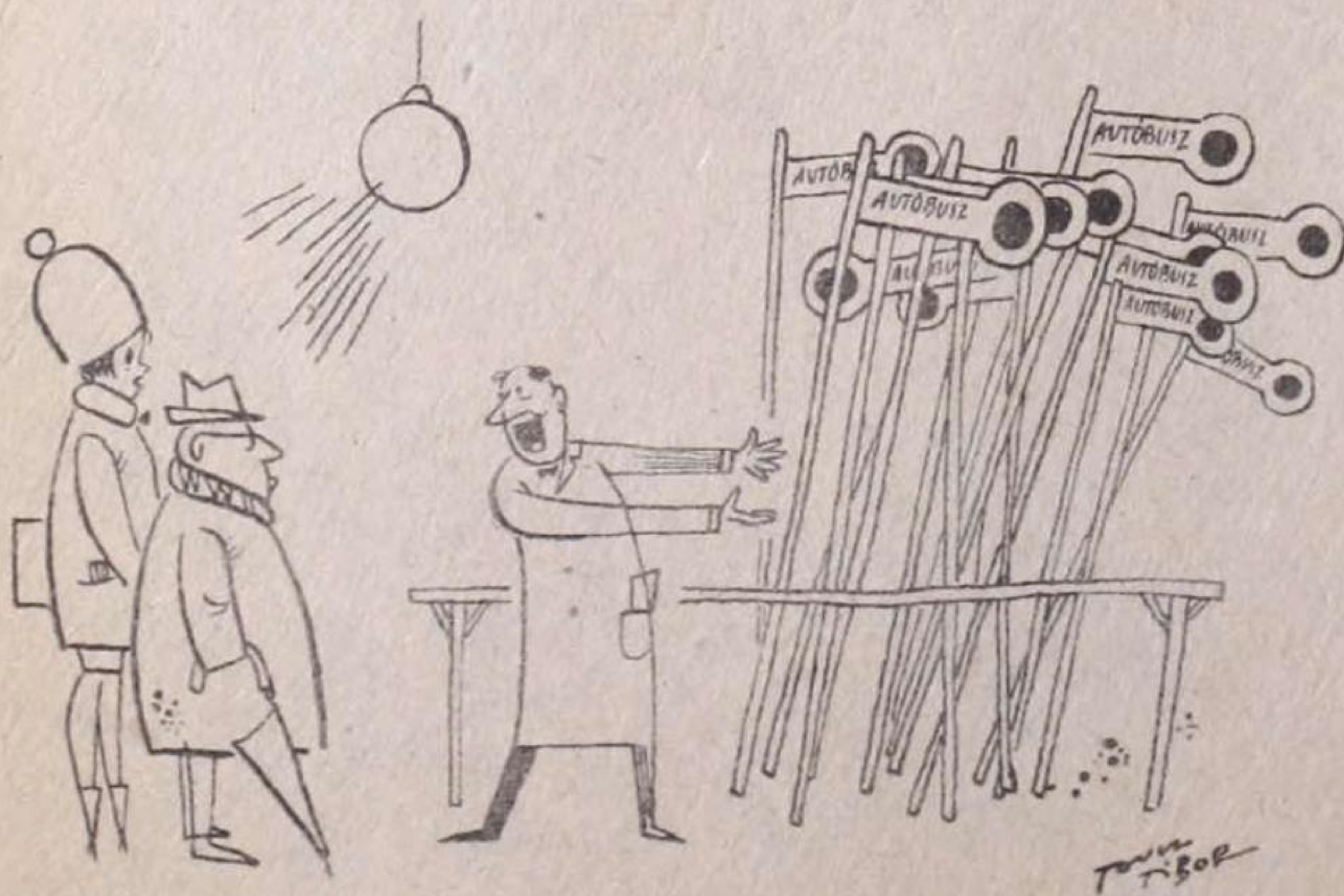
MISKA: Ez nem lehet igaz! 9, 14, 55, 56, 84! *(felszabadultan)* Hurrá! Egy vasat sem nyertem! Most már szent a béke!

FRICI *(derűs boldogsággal):* Életben maradtunk! Hála Fortunának! *(rokoni ölelés).*

(Függöny)

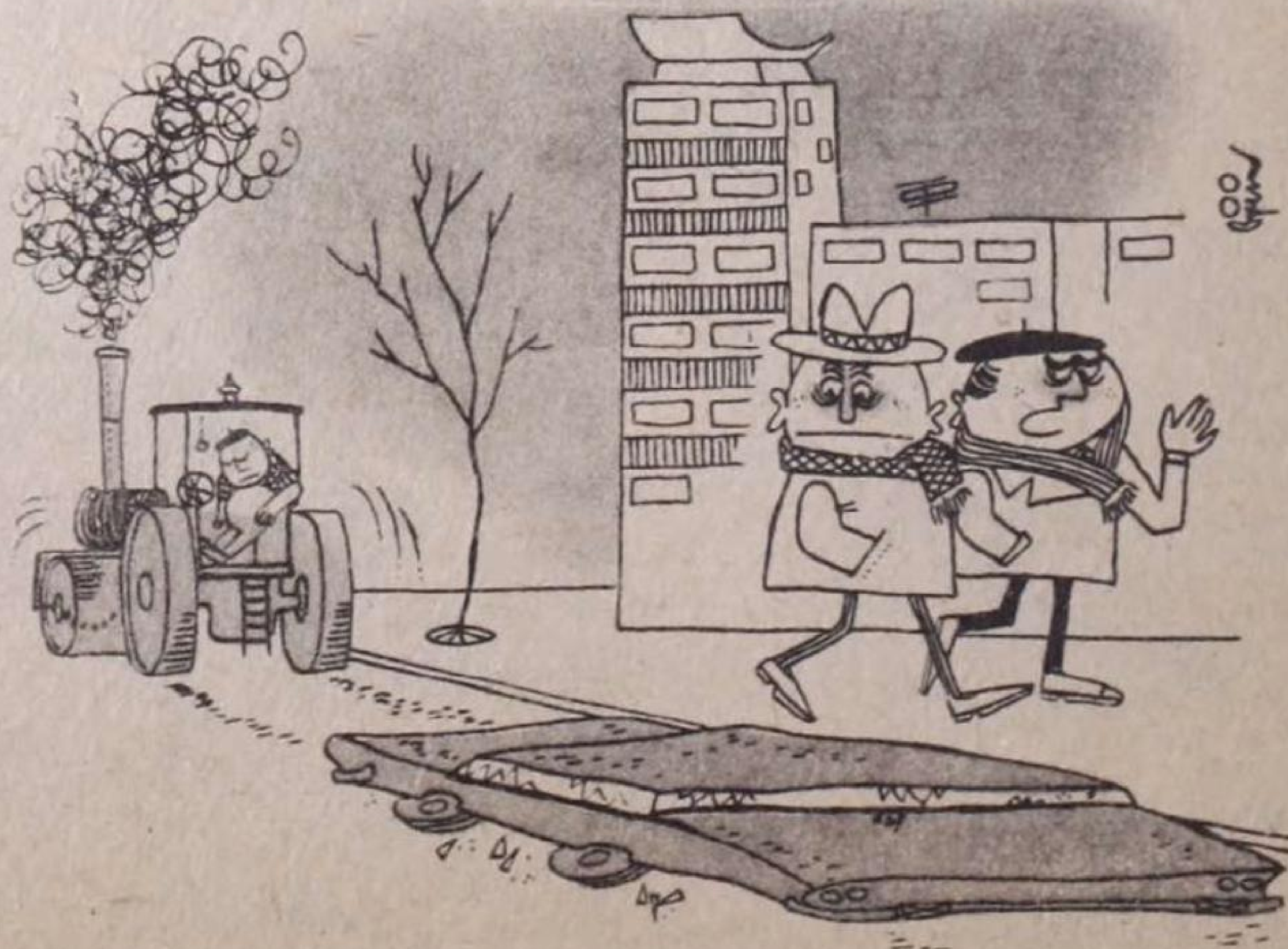
Galambos Szilveszter

Terjed az önkiszolgálás

– Oda teszi a kedves vevő, ahova akarja!...

Lapos autó a divat

– Szerintem túlzásba viszik ezeket a modern karosszériákat...

MŰBÍRÁLAT AMERIKÁBAN

A „New York Herald Tribune" hasábjain olvastuk Joseph Flack festőművész esetét. A művész egy sereg képet állított ki. A képek házakat, fákat, mezei tájakat ábrázoltak. A kritikusok lesújtó bírálatot gyakoroltak a képek fölött. Megírták, hogy Flack elavult, sablonos és nem érzi át azt, amit fest. A művész méregbe jött, s mérgében összevissza fröcskölte a vásznakat olyan festékkel, ami éppen remegő kezébe akadt. Majd gondolt egyet, s egy hét múlva újra megnyitotta a kiállítást, és meghívta rá a sajtó képviselőit, tekintsék meg új képeit.

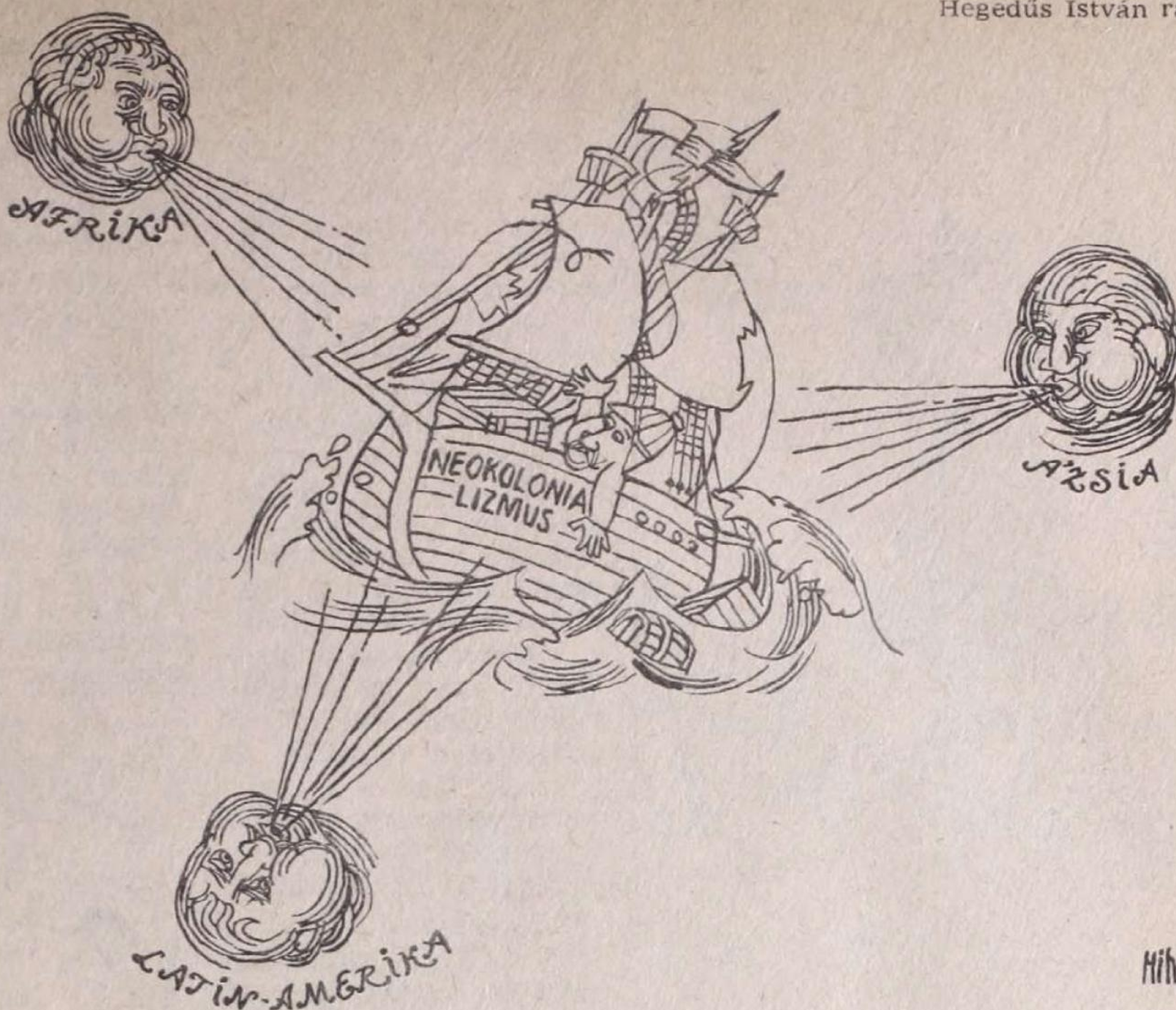

Az olvasó persze most azt várja, hogy az agyonmázolt és fröcskölt vásznakat a kritikusok agyba-főbe dicsérték mint modern absztrakt képeket.

Nem ez történt. A kritikusok megírták, hogy Flack még mindig elavult, sablonos és nem érzi át azt, amit fest.

Kedvezőtlen szelek

Hegedűs István rajza

Miről beszélnek az emberek?

Az alábbi párbeszéd valóban elhangzott, azért is olyan unalmas, legalábbis látszatra. A jelenet résztvevői — két középkorú hölgy — a Rákóczi út és a Nagykörút sarkán levő Csemege Áruház árkádjai alatt ácsorogtak, és tökéletesen elmerültek egy láthatóan fontos beszélgetésben. Nem szoktam hallgatózni, de ezúttal kíváncsi voltam arra, miről beszél két értelmes külsejű, már koránál fogva is tapasztalt fővárosi lakos 1965 januárjában, több mint negyedszázaddal a második világháború kitörése után, sok-sok másféle kerek évforduló idején, a kongói válság és a sokoldalú atomhaderő vitájának kellős közepén. Ezeket hallottam:

— Soha életében, így, ahogy mondom, soha életében nem tanult főzni, és most kitűnően főz!

— Nahát!

— Azt se tudta, mi fán terem a főzés!

— És most főz?

— Kitűnően!

— És soha nem tanult főzni?

— Soha!

— Ha más mondaná, el sem hinném!

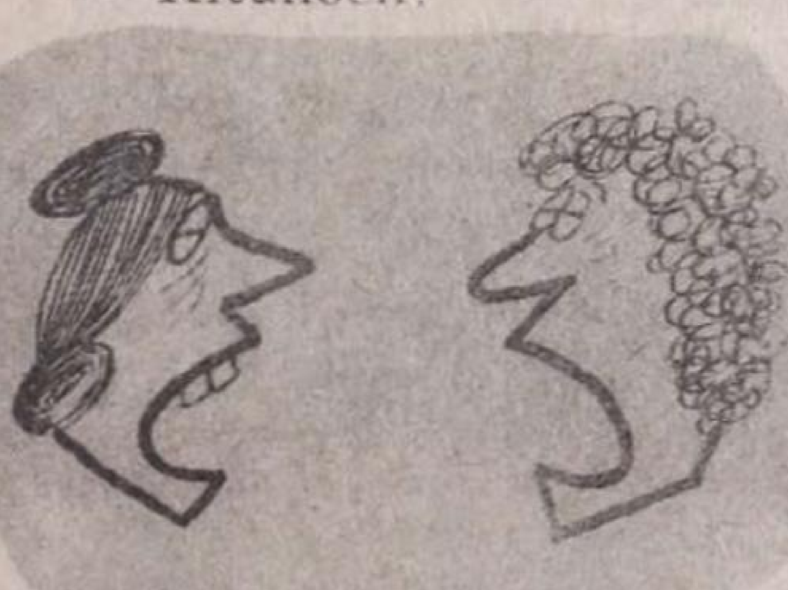
— Én is alig akartam elhinni. Valaki, aki soha nem tanult főzni! -

— Ilyet még nem is hallottam!

— Én se! Csak tátottam a számat! Véletlenül ugyanis pozitív tudom, hogy sohasem tanult főzni.

— Hát ez... és most főz!

— Kitűnően!

— És sose tanult?

— Soha! Még mondtam is neki, megállj, egyszer majd ott állsz, mint szamar a hegyen! És tessék, mit tesz isten, kitűnően főz!

— Pedig sose tanult főzni, mondod.

— Soha! Nem is értem! Hogy főzhet valaki ilyen kitűnően, amikor sose tanulta?

— És tényleg jól főz?

— Kitűnően! Pedig sose tanulta!...

Körülbelül egy óra múlva ott kellett hagynom őket, mert dolgom volt. A tudásszomj és a kíváncsiság azonban nem hagyott nyugodni. Néhány óra múlva visszamentem a beszélgetés színhelyére. Még ott találtam a két nőt. Elmélyülten beszélgettek. Áhítattal hallgattam e szavakat:

— Egy napig sem tanult főzni! És most kitűnően főz!

— Mert ha tanult volna...

— Az más! Egy szót se szólnék! De soha nem tanult. És most főz.

— Az még hagyján. De azt mondod, kitűnően!

— Az nem kifejezés. Pedig sose tanult!...

— Nem is értem.

— Én sem. Azt se tudta, mi a főzés.

— És most főz...

— Kitűnően.

Az az újabb óra, amely alatt a két hölgy beszélgetését hallottam, egyben rádöbbentett írói hiányosságaimra. Nem vagyok kapcsolatban az élettel! Ezért nincs mondanivalóm. Ilyenkor le kellene szállnom üresen kongó elefántcsonttornyomból a kifogyhatatlan képzelőerejű nép közé, meghallgatni a nép gyermekeit, fiait, leányait, asszonyait, akiknek mindig, állandóan és folyamatosan van mondanivalójuk.

Feleki László

Lelkiismeretesség

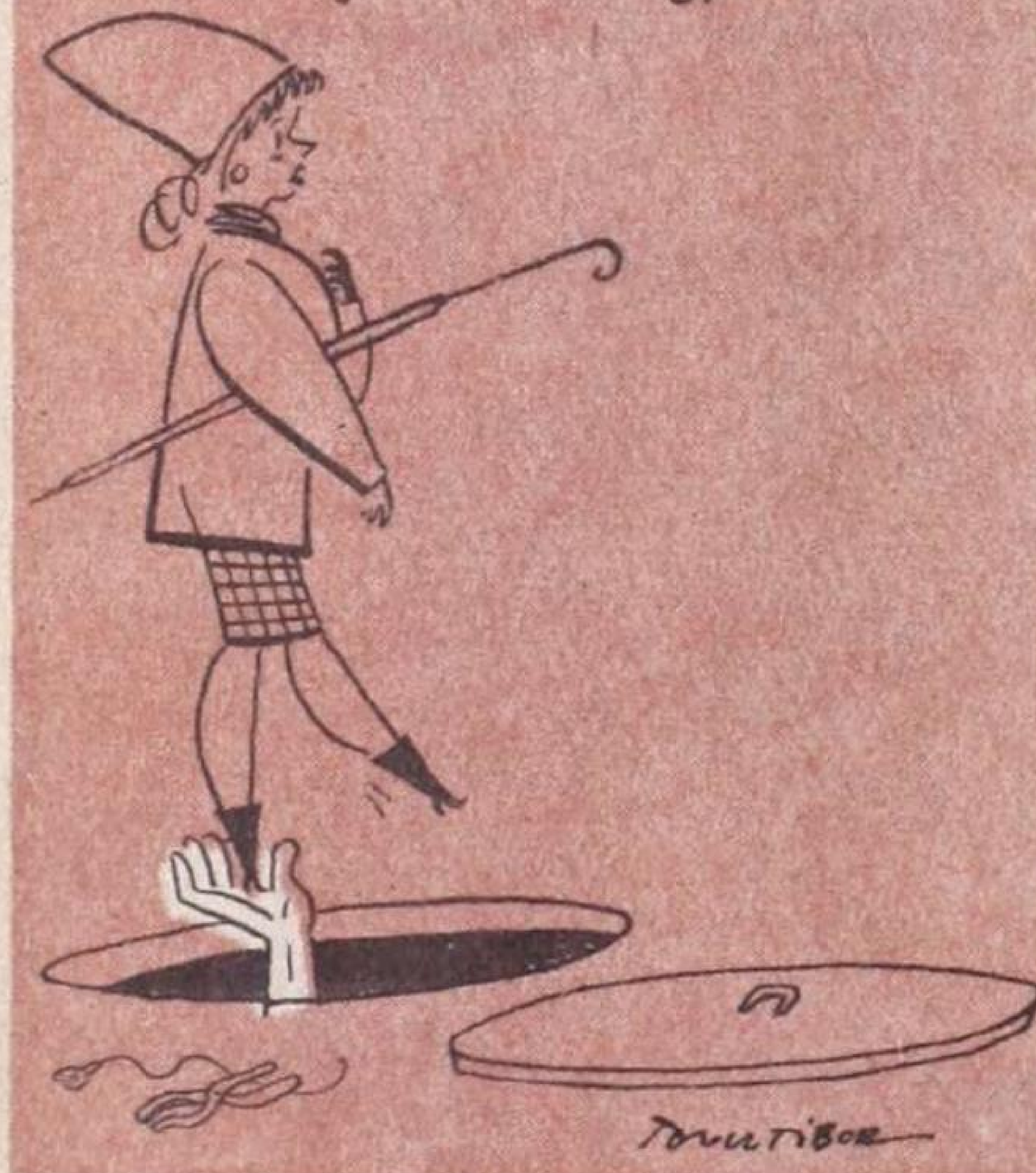

– Mindig égve felejted a villanyt!

Félévi értesítő

– Anyu, tudod, milyen rossz tanuló volt Einstein? . . .

Kábeljavítás a Nagykörúton

LEVÉL az ébresztőóráról

Művezető úr!

Sok jog, sok kötelesség — írja ön némileg szomorkás hangulatú levelében, a művezetők hatáskörét szabályozó kormányrendeletről. A jogokkal még csak megbékélne valahogy, de a kötelességek teljesítésétől fél, és az ezzel járó felelősség idegesíti. A legjobban az nyugtalanítja, hogy rendet kell teremtenie a későnjövők, a lógósok és a fusizók között; meg kell rendszabályoznia őket. Ezzel ön teljesen egyetért, de a megoldást — a saját személyes szempontjából — igen népszerűtlen és nehéz feladatnak tekinti.

Ez persze a kormányrendelet megjelenése előtt is az ön feladata lett volna, s hogy mi okból húzódott el eddig, azt most nem firtatom. Annyi bizonyos, hogy valóban nem csekély felelősség hárul önre, de azért úgy vélem, korántsem olyan problematikus a megoldás, mint amilyennek hiszi. Nem lesz népszerűtlen a feladat és nem is lesz nehéz a megoldása, ha rám hallgat, és igénybe veszi egyedülálló és tapintatos módszeremet.

Ha, teszem fel, Bablák Jenő, aki eddig is notórius későnjövőnek számított, reggelenként ezután is késik, akkor ön néhányszor éppen úgy figyelmezteti, mint ahogy azelőtt tette. Ha a figyelmeztetésnek most sem lenne foganatja, akkor szigorúan figyelmezteti . . . Aztán még szigorúbban figyelmezteti. Ha Bablák továbbra is késik, akkor az Óra- és Ékszer Boltban vásárol neki egy hangosan csörömpölő vekkert, hogy idejekorán felébredjen, mert az a baj, hogy szegény Bablák reggelenként nehezen kászolódik

ki az ágyából, és ezért késik el a munkából olyan gyakran. Ha Bablák még ezután is elkésik, akkor az Óra- és Ékszernél vesz neki még egy vekkert, és így tovább, mindig eggyel több ébresztőórát vásárol neki, mindaddig, amíg csak öntudatra nem ébred és munkakezdéskor pontosan meg nem jelenik az üzemben.

Amikor Bablák végre elsőnek veszi majd kézbe a szerszámot, de közben továbbra is úgy lazsál és főleg maszek munkát végez, mint ahogy eddig tette, hívja be őt az üzemvezetői szobába egy kis barátságos eszmecserére. Ne azzal kezdje, hogy nem tűri tovább a lógást és a fusizást, mert ezek a nyers kifejezések bizonyára nyomasztó hatással lennének az amúgy is érzékeny lelkű Bablákra. Inkább kellő tapintattal beszéljen neki az elidegenedés ma nagyon divatos és időszerű elméletéről. Magas színvonalon, de minél egyszerűbben. Utaljon bátran bizonyos konkrét jelekre — lazsálás, maszekolás stb. —, amelyekből ön arra következtet, hogy Bablák nem azonosul a munkájával, és azt csak kényszerűségből, hanyagul és érdektelenül végzi, amit a filozófia nyelvén elidegenedésnek neveznek.

Ha netán a vekkerekkel és a beszélgetésekkel nem boldogulna, nincs más hátra, mint hogy meg kell válnia Bablák Jenőtől. De ha ön ehhez gyenge, és áldott jó szíve erre alkalmatlanná teszi, akkor önnek kell megválnia a vállalattól. Mert valamiképp azért mégis illik rendet csinálni . . .

Földes György

Jucika és a részeg

Pusztai Pál rajza

MIBE KERÜL EGY BUMERÁNG?

A bumerángról, erről az egykori ausztráliai harci eszközről csak annyit tudunk, hogy ügyesen eldobva visszajön. Viccet is tudunk az egyszeri ausztrálról, aki új bumerángot vesz magának, de nem tud megszabadulni a régitől, mert valahányszor eldobja, mindig visszaszáll. Ezenkívül a bumeráng mint

jelkép és hasonlat szerepel nyelvünkben. Arról azonban fogalmunk sincs, mibe kerülhet egy jó bumeráng. Éppen ezért talán hasznos lesz idézni a londoni „Sunday Express" Brisbane-i jelentését erről a kérdésről.

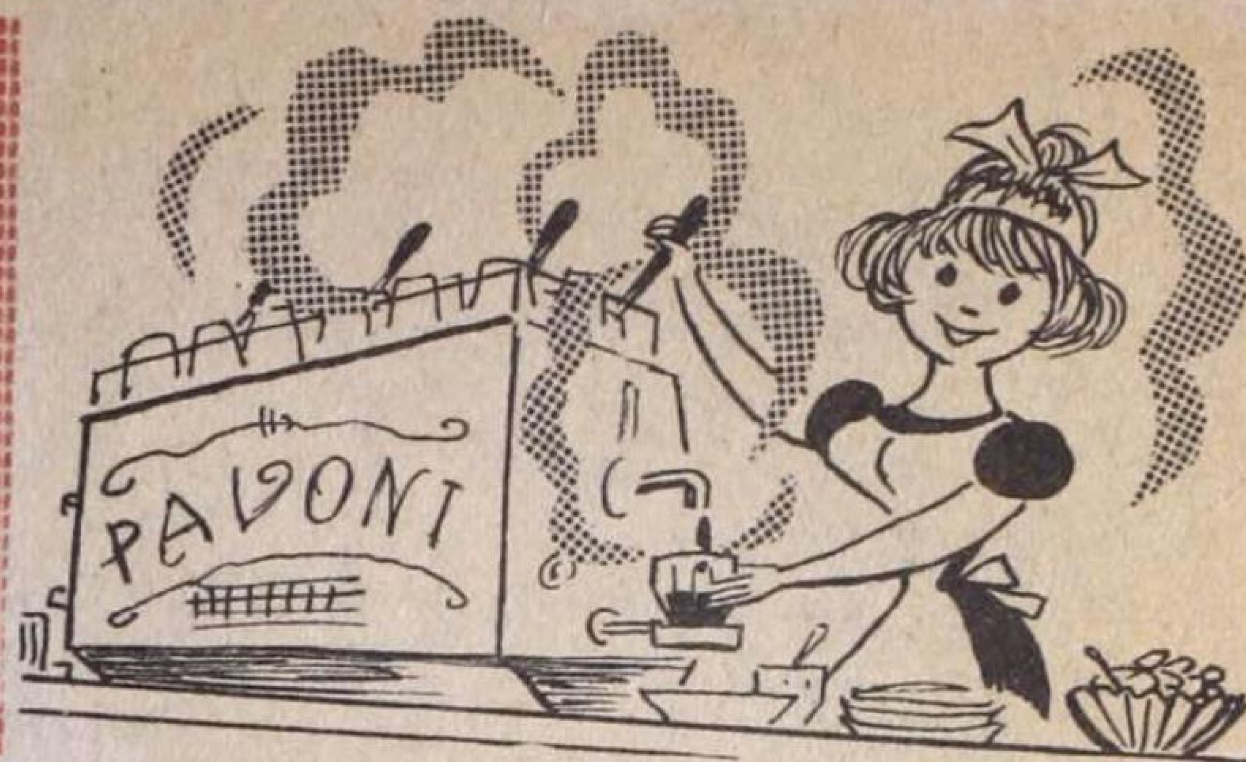
A közlemény szerint a bumeráng-ipar egyik jelentős képviselője és ismert bumeráng-hajító, Mr. Joe Timbery így nyilatkozott a kérdésről:

– Három fontot kérek egy jó bumerángért. Vannak olcsóbb bumerángok is, de ezeket nem ajánlhatom tiszta lelkiismerettel. Van tíz shillinges bumeráng is, ezeket azonban hiába dobja el az ember, nem jönnek vissza.

Megint bebizonyosodott, hogy az a drága, ami olcsó. Ugyan ki engedheti meg magának azt a fényűzést, hogy eldob egy bumerángot, és többé nem látja!

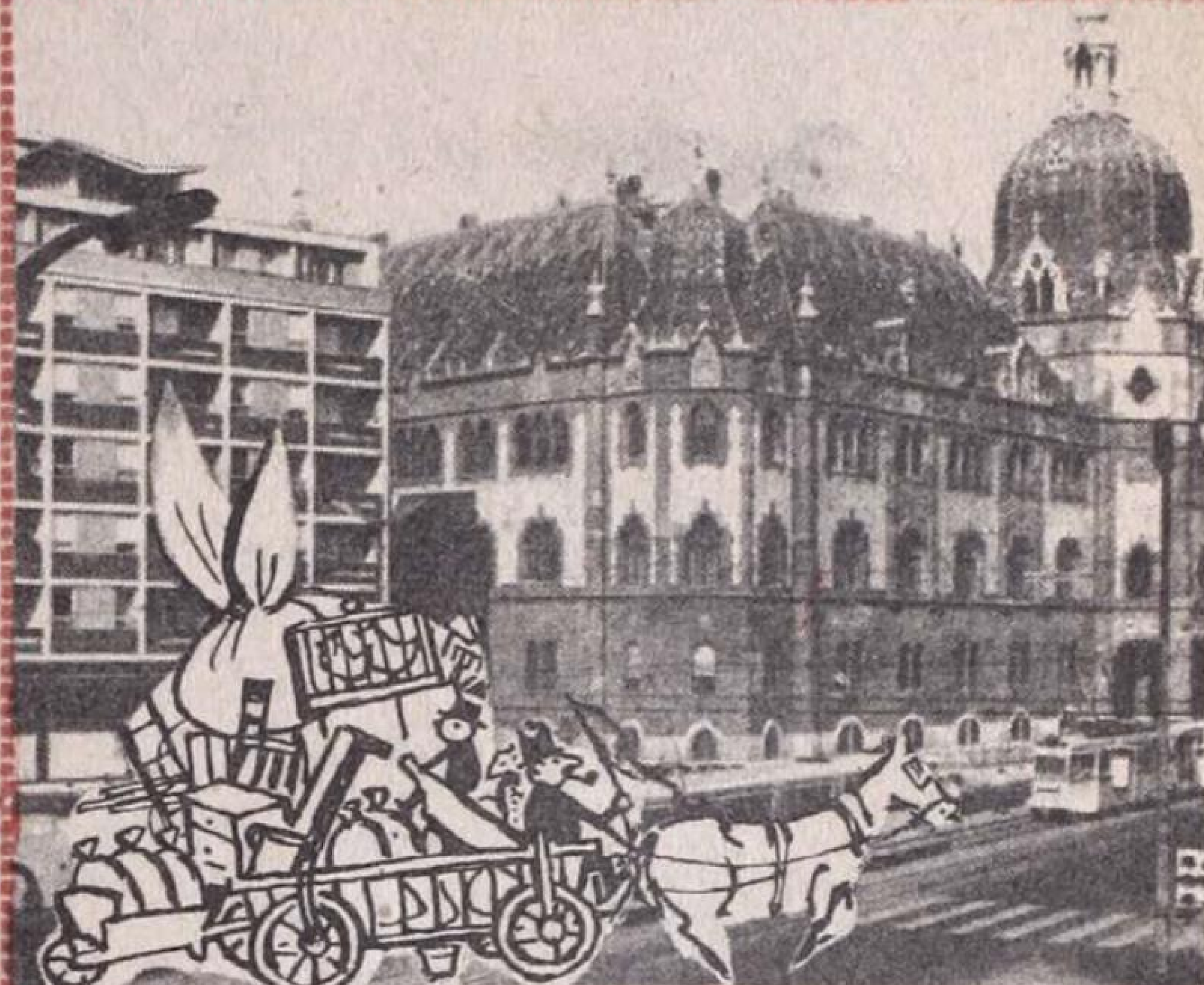
Szegő Gizi rajza

Pancsoló kislány . . .

Vágyom egy nő után . . .

Nékem csak Budapest kell . . .

Ugye te is akarod? . . .

Húszéves vagyok! . . .

Közlekedés

Gyere nyugodtan! A zebrán elsőbbségünk van . . .

ÁLLÍTÓLAG MEGTÖRTÉNT

Szín: Egy gyár munkaügyi osztálya

– És tessék mondani – kérdi egy férfi –, hogyan búcsúztatják itt a nyugdíjas melósokat? Higgyék el, ez nekem nagyon fontos. Szeretném érezni, hogy továbbra is a gyárhoz tartozom, hogy továbbra is számítanak legalább a tanácsaimra.

A munkaügyi vezető megnyugtatja:

– Nem hagyjuk magukra az idős dolgozókat. Időnként össze is hívjuk őket egy kis beszélgetésre, munkamódszer-átadásra. Tudjuk, hogy negyven vagy ötven év után nem olyan könnyű otthagyni a gyárat . . .

A férfi megkönnyebbülten bólint:

– Jó. Akkor belépek. Tessék. A múlt héten kaptam meg a segédi oklevelet.

(G.)

Bankett — részleges takarékossággal

Szűr-Szabó József rajza

Logika

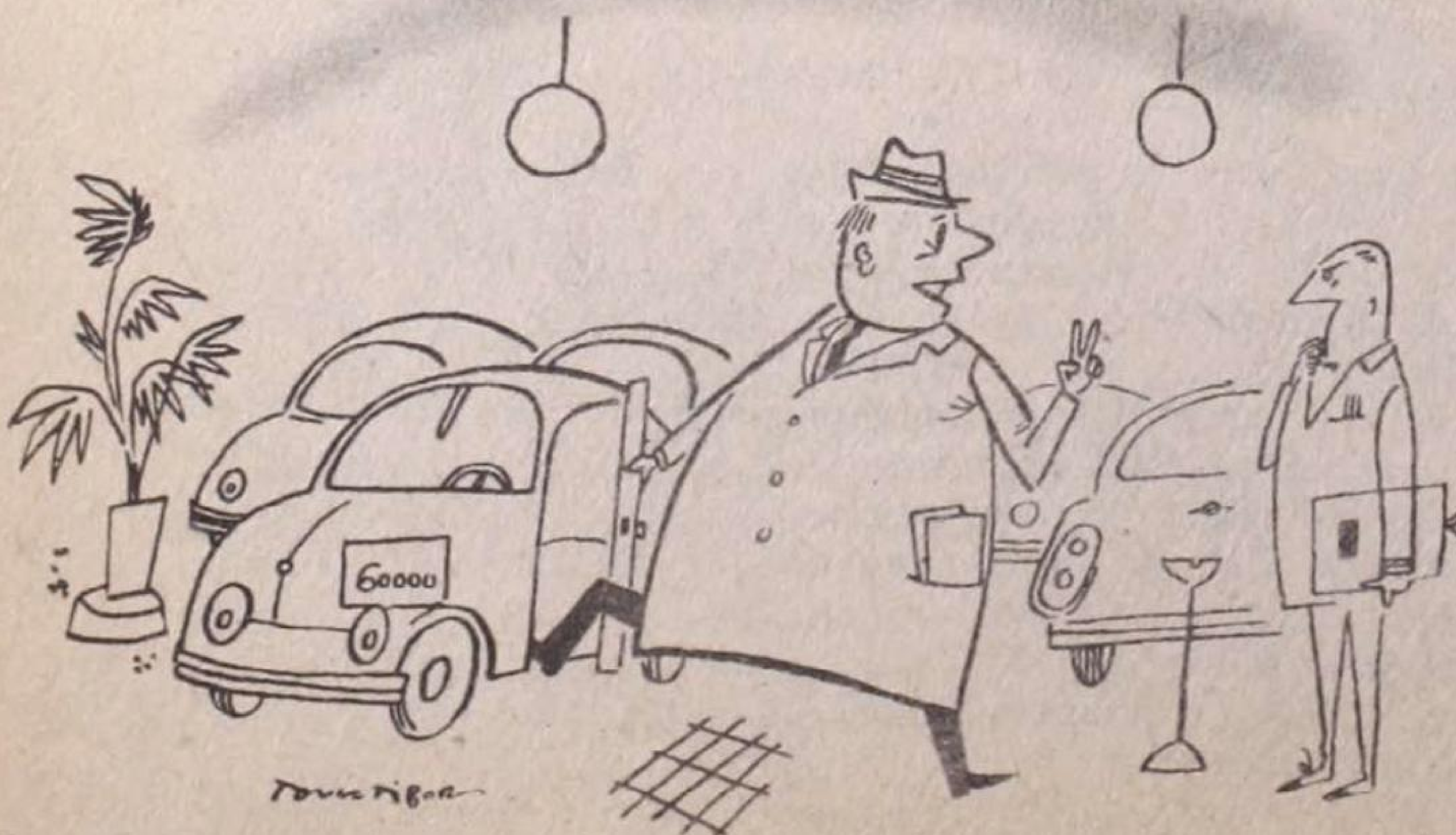
– A . . . a Szabó-család megy a rádióban . . .

A CSAVARGÓ ÉS A LÉLEKTAN

A londoni „Sunday Express”-ben írja egy Marjorie Maloney nevű harrogate-i (Yorkshire) háziasszony, hogy az egyik nap egy öreg csavargó kopogott be hozzájuk és enni kért. Szépen megvendégelték, majd megkérdezték tőle, miből gondolta, hogy nem utasítják el.

— Akármilyen házba nem kopogok be — hangzott a válasz —, csak olyanba, amelyikben madáretető van.

Méretek

– Ebből kettőt kérek!

HÁRMAT visszakérek

Kedves Ludas Matyi!

Alulírott Kahána Mózes magyar íróember, aki több mint negyvenévi külföldi tevékenység után nemrég hazámba visszatértem, abban a számomra váratlan (s valószínűleg meg nem érdemelt) tiszteletben részesültem, hogy hazaérkezésemről a sajtó is megemlékezett. Persze szóba került életkorom is, és itt egy kis hiba történt: két lap is azt írta, sőt a számba is tette, hogy *hetven* éves vagyok — hárommal több, mint amennyi vagyok. A tévedést bizonyára én magam idéztem elő azzal, hogy amikor éveim számát kérdezték tőlem, kicsit (mint azt főleg korosabb nők, de férfiak is, tenni szokták), elharaptam a szót, valahogy így: *„hatvenhoet”* vagy *„hetvanhát”*. Amit a kartárs arab számjegyekkel így jegyzett fel: „70.”

Mint láthatod, kedves Matyi, a dolgot a mosolygós oldaláról nézem, s ezért fordulok Hozzád, szeretett népi hősömhöz és népi élclapomhoz, s kérdezlek: mit lehet ilyen esetben tenni?

Azt mondod, hagyjam az egészet, csekélység, ki lehet bírni. Igaz, nem nagy dolog: viszonylag . . . három a 67-hez, az alig néhány százalék . . . és általában . . . De ha nem viszonylag és nem általában, hanem az adott konkrét esetben, akkor a kis szám is bosszantó, sőt felháborító arányokat ölt. Több szempontból is. Az első: hogy most már ki hiszi el nekem, hogy ténylegesen három évvel fiatalabb vagyok, mint amennyi nyilvánosan vagyok? A második: hogy a köztudatban a 67 éves ember, az még *ember*, legfeljebb egy öregedő ember, de aki már kerek 70, az már csak *bácsi*, egy öreg bácsi (aki — mondhatják a rossz nyelvek — csak azért jött haza, hogy a temetésén magyar szót halljon). A harmadik: hogyha a különbséget nem a már leélt évekhez viszonyítjuk, amelyeket az ember sose számol, hanem a még ezután következő évek számához — mert csak ez fontos! —, akkor az már nem néhány, hanem csak a jóisten tudja, hányszor néhány százalék . . .

No de mondd már, mit tehetek? „Hármat visszakérek”, ez egy csalóka cím, de azt megkísérelni, ugyebár éppen olyan reménytelen, mint bizonyos esetekben és helyeken száz forintból vagy schillingből, frankból, rubelből visszakérni hármat.

S egyáltalán mi az, amit ez esetben követelhetek?

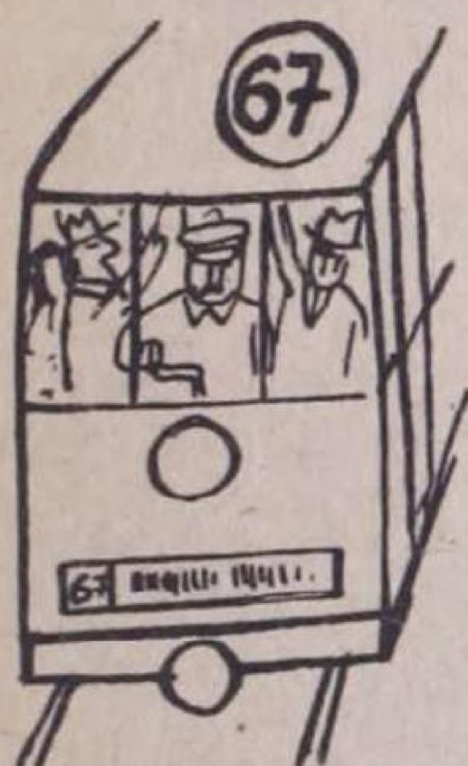
Ha Te, kedves Ludas, te híres megtorló, úgy véled, hogy semmit, akkor csak arra kérlek, tégy valamit, hogy a jövőben, vagyis *másokkal* hasonló esetben hasonló tévedés meg ne történhessen. Ha mi, írók és újságírók, a lapjainkban kritikusabb korú személyekkel foglalkozunk majd, ne említsük éveik pontos számát. Hallgassuk el: harapjuk el. Akkor nem tévedhetünk. De ha már tévedni is muszáj, akkor inkább lefelé, mint felfelé. Mert az ilyen öreg ember, tudod, olyan, hogy életében százszor is elmondta, hogy így meg úgy „adna tíz évet is az életéből”, de ezt mindig csak úgy értette, hogy az a l s ó f e l é b ő l, sose a felsőből . . .

Kahána Mózes

NEM ENGEDÜNK A 67-BŐL!

Az Erzsébet-híd megnyitása előtti időkben az a rémhír keringett Pestújhelytől Zuglóig, hogy a mi jó öreg 67-es villamosunknak a Fővárosi Tanács Közlekedési Igazgatósága nem adta meg a hídrajárási engedélyt. Sajnos, ez a rémhír a későbbiek folyamán igaznak bizonyult. Kiadták az ukázt a mi 67-esünknek, hogy a Keleti pályaudvarnál csináljon egy hátra arcot, aztán menjen vissza az édes jó pestújhelyi végállomására. Ez a torzszülött járatcsonkítás, valamint az a tény, hogy már eddig sem voltak rózsával kirakva munkába tartó útjaink, olyan hangos felháborodást szült a rendelkezés ellen kerületszerte, hogy még ma is zengnek tőle a zuglói megállóhelyek. Hogy mit zengenek? Csupa olyan tizennyolc éven felülieknek való dallamot, amiket nem illik lekottázni.

Szóval, amíg az utasok zúgolódnak, a villamoskaraván halad. De hogyan, te jóságos ég?! Ha a Keleti előtt levő hurokban összegubancolódnak a 19, 23, 24, 60 és 67-es villamosok, percek alatt olyan dugó keletkezik, amelyiknek egyik vége a Rákóczi útnál, a másik meg a Dózsa György úton van. Mondanom sem kell, hogy amíg a dugulás percek alatt bekövetkezik, a „dugó" eltüntetése még a birkatürelem határidejét is erősen túllépi.

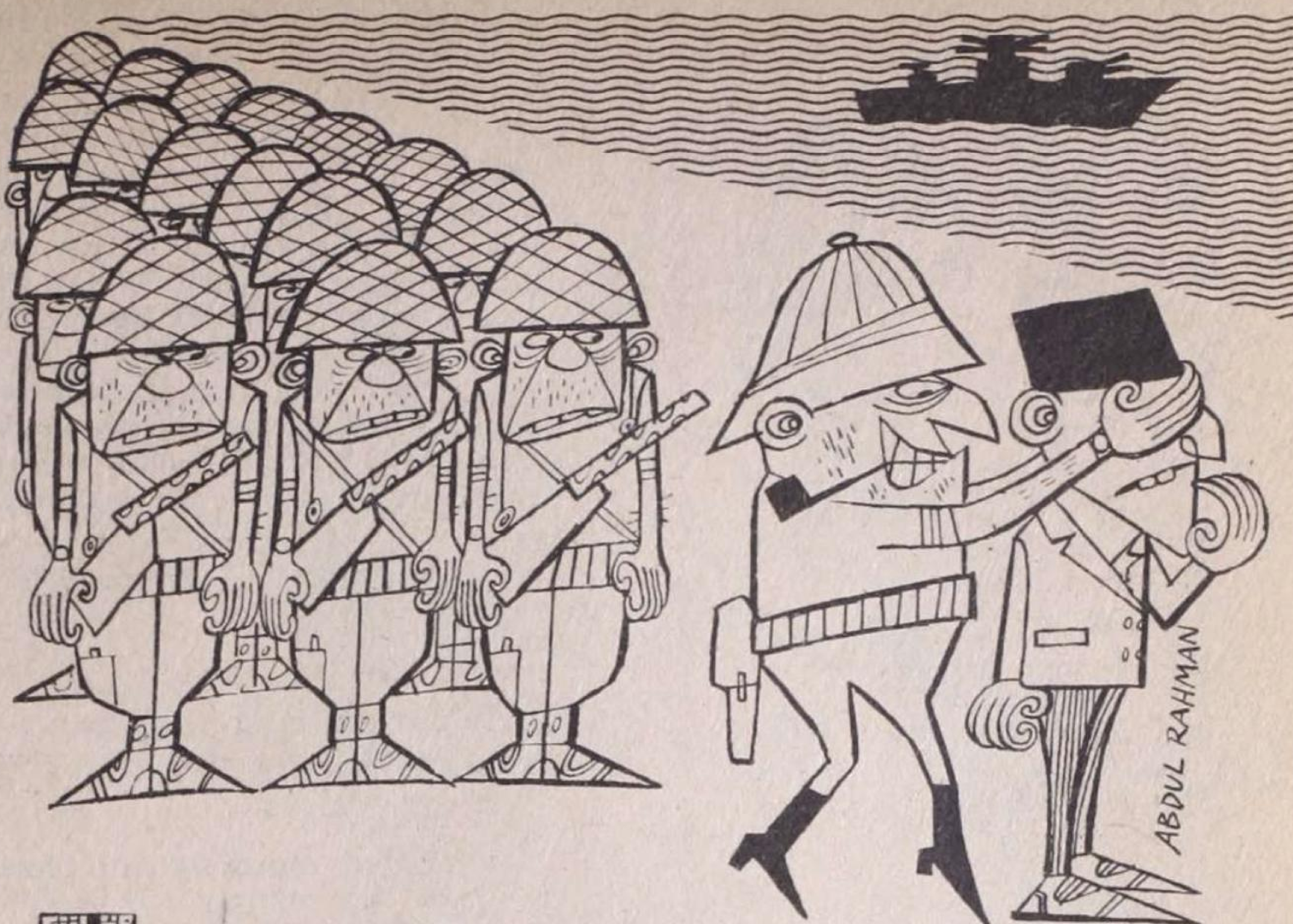
Most röviden rátérek a nyugalomgerjesztő lényegre, amit az Esti Hírlap „Csúcsforgalom három percenként" című tudósításából emeltem ki. „A Közlekedési Igazgatóságon közölték, hogy a 67-essel kapcsolatos panaszok lényegesen csökkentek, s a megfigyelések szerint a 67-es utasai megszokták, hogy a Thököly út és a Mexikói út sarkánál átszálljanak a 44-esre és a 68-asra."

Bravó! A megfigyelés helyes, mert hiszen tényleg itt, vagy a Keleti pályaudvarnál gyömöszöljük fel magunkat egy-egy olyan villamosra, amelynek hídralépési engedélye is van. De hogy megszoktuk volna, arról szó sincs! Próbáltuk volna nem megszokni! . . . Ha annak a szemfülés megfigyelőnek olyan jó füle is lett volna, mint amilyen jó szeme volt, akkor bizonyára meghallotta volna mindazokat a „hízelgő" jelzőket is, amelyekkel a ránk kényszerített átszállások idején könnyítünk magunkon.

Bernáth Ede

Volt gyarmatosítók a malaysiai brit hadseregben

Fülöp György rajza

– Na, ki van itt már megint? . . .

Barátom - e AZ ELLENSÉGEM ?

Na, vége a másfél napi tűzszünetnek, hétfő reggel van ismét, lássuk hát, mi is a jelenlegi harci helyzet odabent az üzemben? Amíg odadöcög velem a villamos a vándorzászlóval kitüntetett csatatérre, tisztáznom kell magamban mindent, mert lehet, hogy már a bélyegzőóra térségében gyors döntésre lesz szükség. Például, ha szembetalálom magamat Pepita kartárssal. Igen, például ővele most milyen viszonyban is vagyok? . . . Barátságosan vágjam-e őt hátba üdvözlésül, vagy úgy, hogy végigterüljön a sáros gyárudvaron . . . ?

Kétségtelen, hogy amikor a szombati értekezleten úgy rám támadt mindenki az izé miatt, ő volt az egyetlen, aki fölszólalt mellettem. Még ezen a héten is szükségem lehet rá, őt tehát barátomnak kell tekinteni, pillanatnyilag. Egyelőre őt nem fúrom. Azaz. Viszont ugyanő az, aki a mi osztályunkra akarja rásózni azokat a nyavalyás hogyishívjákokat, nem, barátocskám, azt nem hagyom! Megfúrom, meg én! Gyurmási kolléga is segít nekem ebben. Gyurmásival aztán vitán felül egy lövészárokban harcolok, jelenleg. Viszont múlt héten elvitte Irmuskát moziba, akit én szerettem volna elvinni. Pfuj, de utálom ezt a Gyurmásit.

Irmuskára nem haragszom egyelőre, mert a lelke mélyén velem rokonszenvez. Mindig elárulja, hogy a főnök mikor akar váratlanul az osztályunkra látogatni, és ezenfelül néha suttyomban reprezentál nekem egy-egy feketekávét. Igaz, Sarjúné visszamondta nekem, hogy ez a pimasz kis Irma azt híreszteli rólam, papucsférj vagyok, aki a fizetéséből még egy szimplára való zsebpénzt se tarthat meg . . .

Sarjúnét kedvelem, mert mindig ad kölcsön néhány forintot, ámbár utálom, mert mindig visszakéri.

A főnök pikkel rám, az bizonyos, sose kapok prémiumot – a héten fúrni fogom őt. Ámbár, noha nem szabad elfelejtenem, hogy a múltkor ő fogadta el újításként azt a baromságomat, és csak huszonöt százalékig kellett őt belevennem a buliba . . .

Melegházit viszont totálisan meg kell fúrnom, ezen nincs mit töprengeni, ő kivétel nélkül mindig más klikkben van, mint én. Ámbár, noha, jóllehet úgy vettem észre legutóbb, mintha sikerült volna lecsapnia Irmuskát annak az undok Gyurmásinak a kezéről – ezért mindent megbocsátok Melegházinak, akit a fene egyen meg mégis, hiszen az én kezemről is lecsapja Irmuskát ezek szerint. Ámbár . . .

Vincze Gézával se tudom, hányadán állok, az ördög vigye el ezt a sok turmix-jellemű kollégát! Nem mondom, Vincze Géza fúrja, fúrja Daróci kartársat, akit én is fúrok – de vajon nem akkor fúrja-e leghevesebben, amikor az én érdekeim egy kis ideig úgy kívánják, hogy bizonyos ügyben Daróci kartárssal tartsak?!

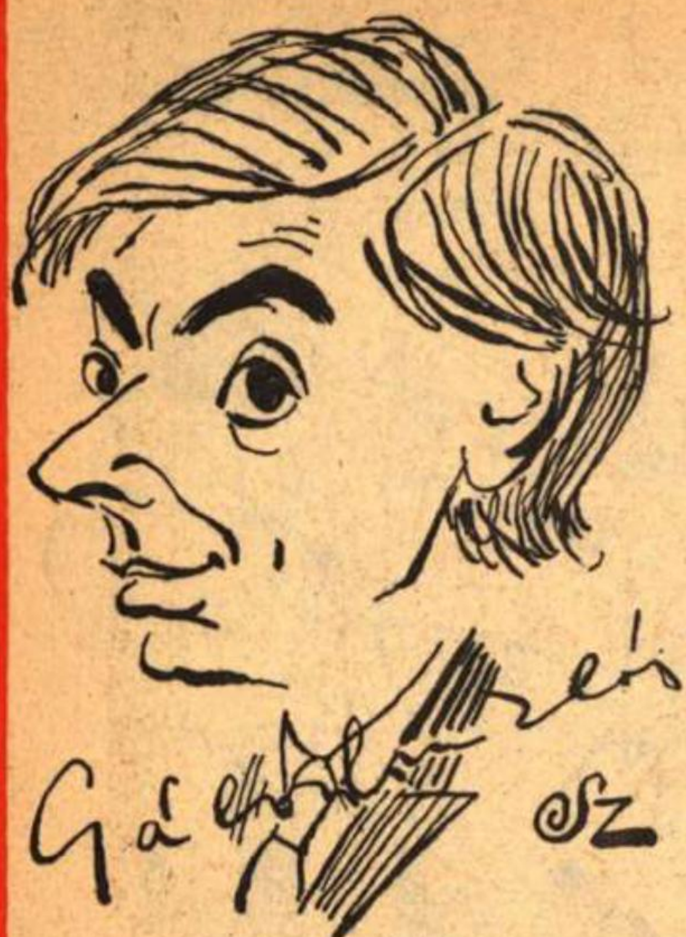
Végül is egy bizonyos: hű barátom és harcostársam a gyárban csak csupán egyetlen akad. Golombek Rezső.

Ámbár, ha jól meggondolom, ő a legádázabb ellenségem . . .

Dunai Ferenc

Akinek szívesen tapsolunk

Szűr-Szabó József rajza

Gábor Miklósnak, aki rövidesen kétszázötvenedszer lép fel a Hamlet címszerepében

Pesti tudósítónktól

Lehetséges, hogy a juhmirigyekből készült Nipotropin-injekció rendkívül hatásos a kövérség ellen, de amikor azt olvastam, hogy egyetlen injekcióhoz majdnem egy egész juhnyáj kell, ellenérzésekkel csóváltam a fejemet. Ismerek ugyanis kövér embereket, akiknek a lefogyásához egy kisebb ország egész juhállománya sem lenne elegendő. Azt hiszem, joggal üzenhetem a hortobágyi juhászok nevében a kövéreknek, hogy mozogjanak többet, és egyenek kevesebbet, de a juhokat hagyják békében.

*

Új abszolút-viccet hallottam:

– Melyik az abszolút ideges medve?

– Halljuk!

– Amelyik téli álma előtt altatót vesz be.

f. l.

Kucsma-párbaj

– Az enyém kaktusz!
– Az enyém méhkas!

POCAK-TV

A „New Yorker" című amerikai hetilapban láttuk ezt az egészoldalas képes hirdetést, amely egy kis 12 és fél centiméter szélességű, „pocakra helyezhető" televíziós készüléket ajánl azok számára, akik úgy akarnak TV-t nézni este az ágyban, hogy ne zavarjanak vele senkit sem. Természetesen fülhallgató is van hozzá, s nem melegít. Ez a készülék 95 cm-től 115 cm-ig terjedő csípőbőségig jó. Ennél szélesebb mérethez van 10 centiméterrel nagyobb készülék is. A készüléket csak férfiaknak ajánlják. Nagyon erős nők esetleg semmit sem látnak a hasukra helyezett képernyőből.

Menedékházban

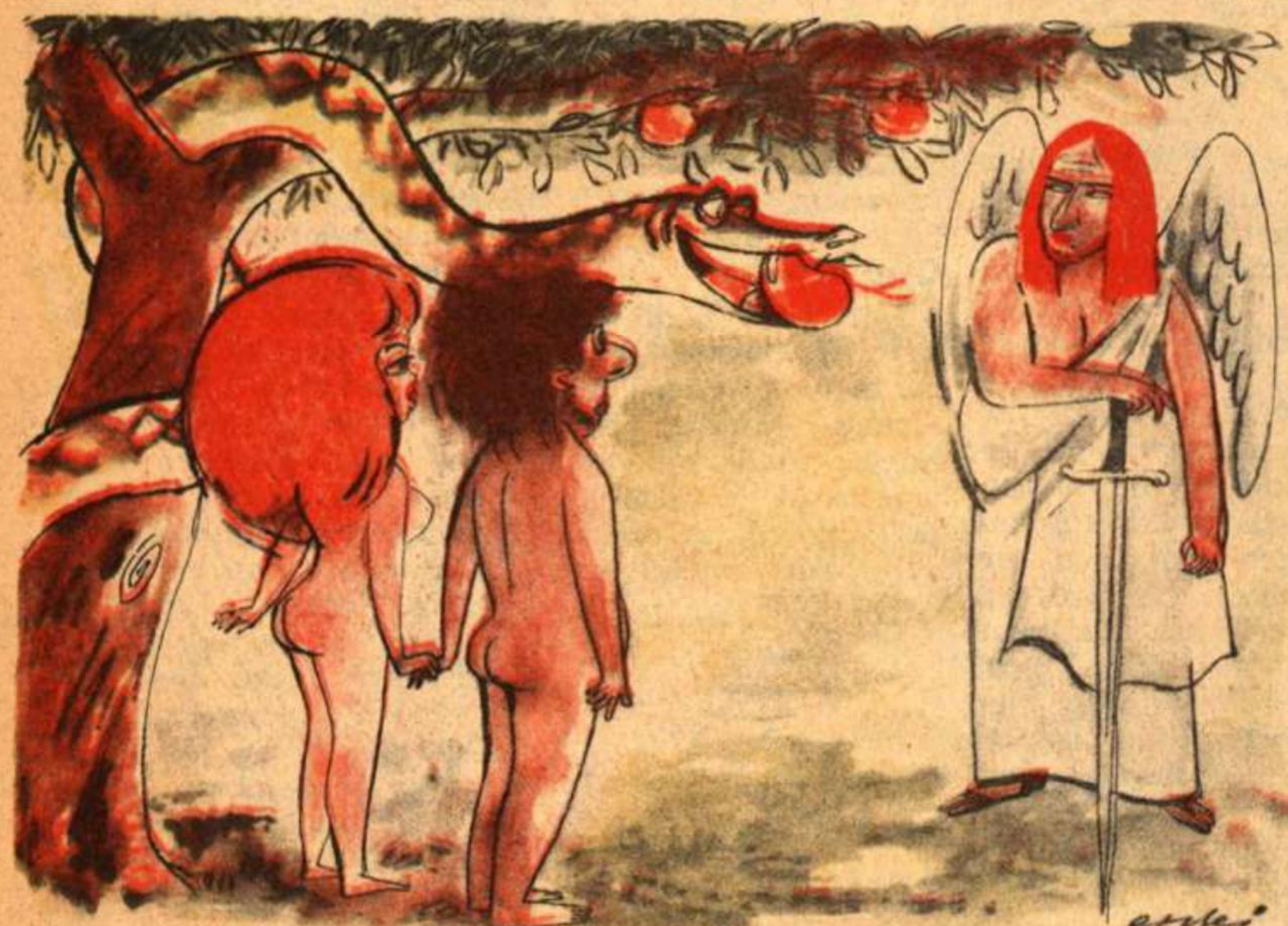
Pusztai Pál rajza

– Semmi értelme, Pirike, hogy egész éjjel itt áljak, úgyse hiszi el senki . . .

Az első ellenőrzés

Erdei Sándor rajza.

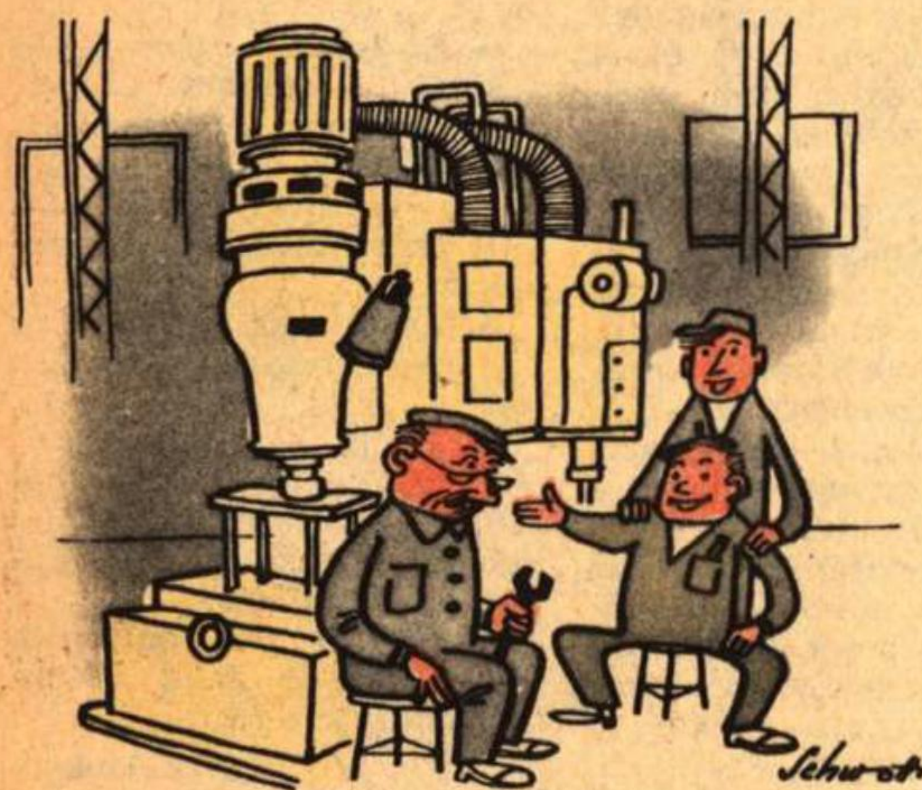
– Ne nézzen ide, maga is kap egy almát . . .

Pályaválasztási tanácsadó

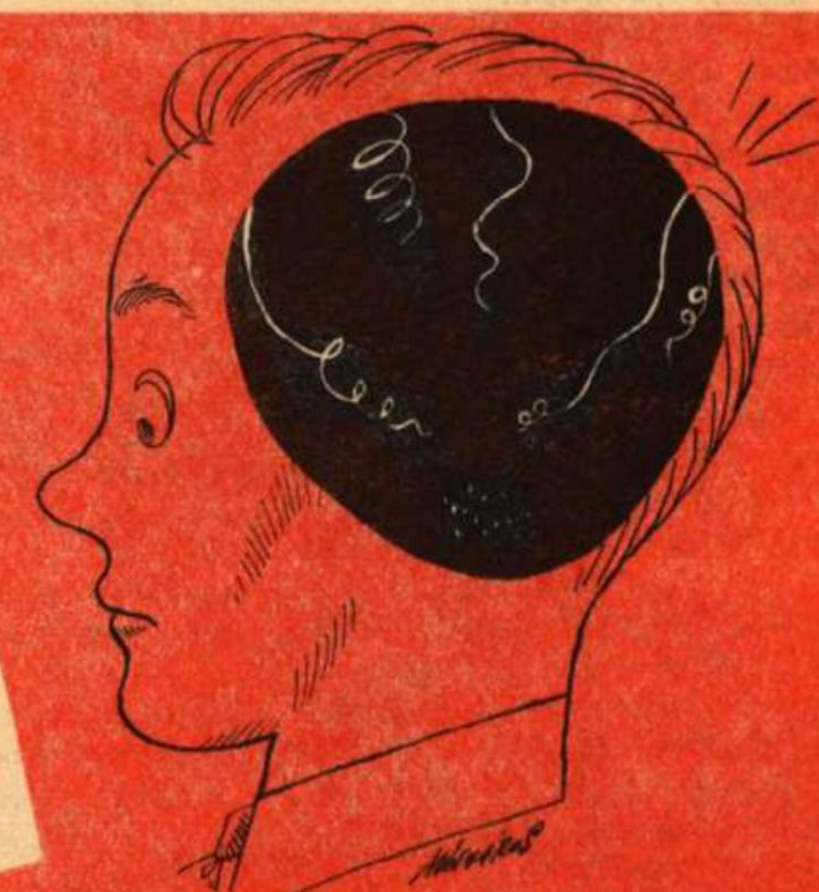

– És hol vannak rokonai? . . .

Szakmai beszélgetés egy öreg munkással

– És mondja, szaki bácsi, annak idején hogy fizetett a totó? . . .

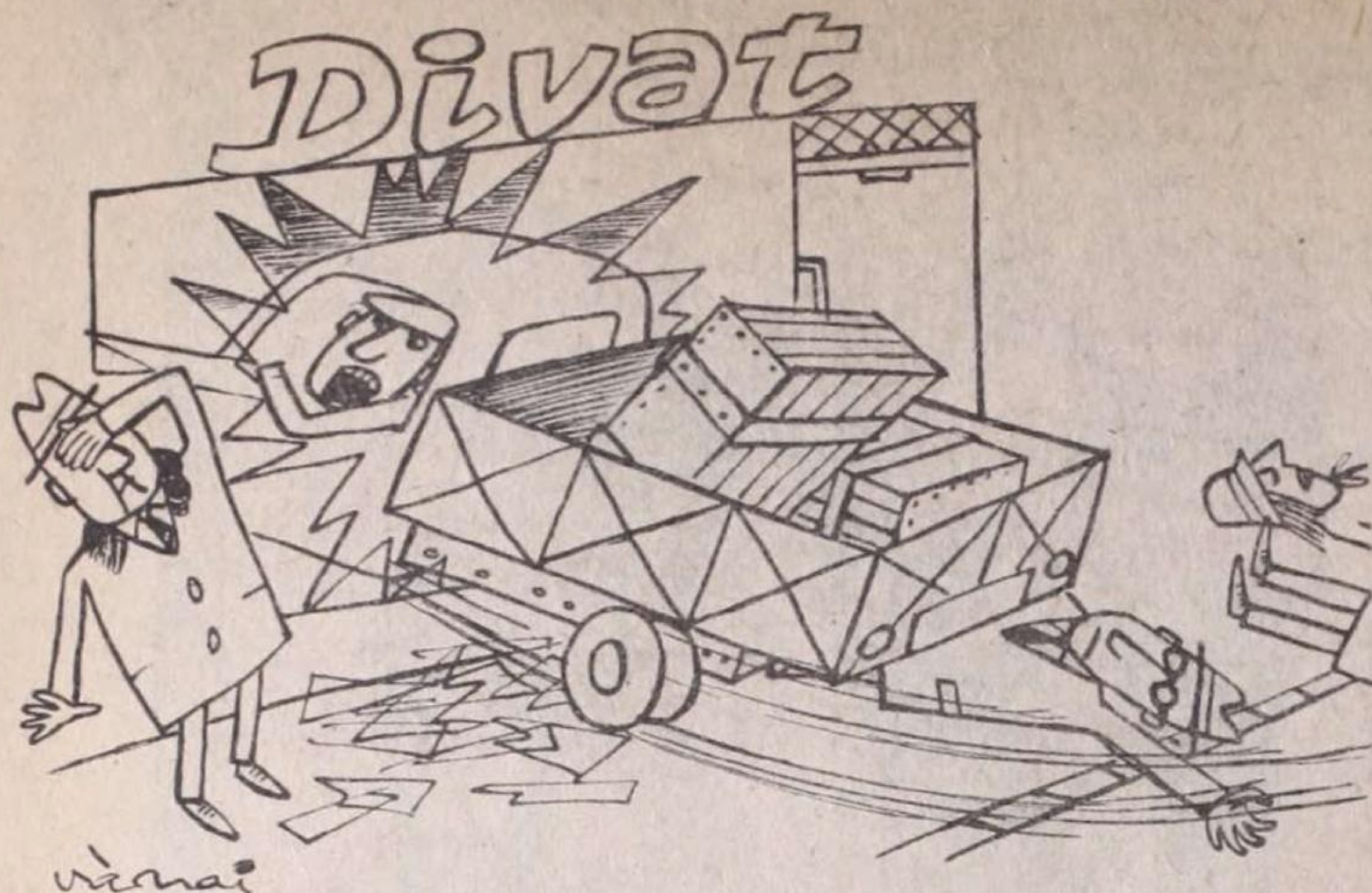
ELŐL IS, HÁTUL IS KI KELL VILÁGÍTANI A KERÉKPÁROKAT

Gerő Sándor rajza

Nem akart rosszat...

Várnai György rajza

– Miért, maga még sohasem csinált hibát?!...

APRÓ dolgok

Két kisgyerek megy előttem az utcán. Hazafelé tartanak az iskolából: lassan, ráérősen, beszélgetve. Vajon miről diskurálhatnak? Melléjük lépek és hallgatózom:

— Mondd — kérdi az egyik —, szerinted melyik a jobb: ha a jó után jön a rossz, vagy ha a rossz után jön a jó?

Nem kísérem őket tovább. „Hogy is van ez? — állok meg tűnődve. — Valóban, melyik a jobb?"

Büdös kölykök! Micsoda hülyeségekről beszélnek!

Három napig ezen törtem a fejem.

*

Aki évekig meg tudott maradni egy olyan munkakörben, amelyhez nem értett, akkor az tulajdonképpen már szakembernek számít. Szakember abban, hogyan lehet szakértelem nélkül megmaradni egy olyan munkakörben évekig, amelyhez nem ért.

*

A kereskedelem fejlődése és a nyelvhasználat szorosan összefügg. Az emberek általában vesznek, vásárolnak, de sajnos még mindig hallani azt hogy:

— Szereztem egy ilyen és ilyen színű sálat...

Vagy:

— Szereztem a gyereknek egy...

Mit jelent az, hogy „szereztem"? Ez azt jelenti, hogy nem kapható mindig ez vagy az az áru, vagy ha kapható is, nem elég nagy a választék. Ez a „szereztem" azt jelenti, hogy a vevő ügyes volt, ügyeskedett, szerencsés volt, kapcsolatokkal rendelkezett, sokáig kereste, míg végül megtalálta, illetve megkaparintotta magának a kívánt holmit, esetleg mások orra elől, vagyis zsákmányt ejtett.

Mennyivel szebb lenne, ha senki sem szerezne.

Csak vásárolna.

*

Múltkoriban láttam egy filmet, amelyben a főhős feldúltan rótta az utcákat, mert otthagyta a menyasszonya. Szegény egy szót sem szólt, dacosan összeszorította a száját, de mi a nézőtéren tisztán hallottuk, hogy mi jár az eszében, mit forgat a fejében: hangosan gondolkodott.

Bizonyisten nagyon sajnáltam a pasast.

No, nem a nő miatt, hanem azért, mert mindenki hallotta: mit gondolt magában.

„Ez a dráma, te idióta!" — akartam odakiáltani neki.

De nem kiáltottam. Csak gondoltam magamban.

*

Ceram professzor könyve, „A hettiták regénye" izgalmasabb mint egy detektívregény.

Sajnos, akárhányszor a kezembe veszem, mindig az jut az eszembe, hogy: het tita, két tita, száz tita, haj!...

(m)

Fizetésemelés

Egy kis hír üti meg a szememet az újságban. A belga szenátus nyolcmillió frankkal emelte a királyi pár fizetését. Tavaly negyvenkét millióra tarthattak igényt, az idén ötvenet vehetnek fel az államkincstárból.

Tűnődve teszem le a lapot. Nem vagyok irigy természet, mások boldogulása nem marja a lelkemet. Egy dologra viszont kíváncsi vagyok. A módszerre! Miképpen sikerülhetett a felséges párnak ezt a közel húsz százalékos javítást kiverekednie? Mert hogy nem ment simán, az biztos.

Így képzelem el a dolgot:

Beállított egy szép napon a belga szenátus munkaügyi osztályára a király és a királyné. A király eleinte csak zavartan topogott, szótlanul gyűrögette kérges kezében a koronáját. A felesége végül is rászólt: Mi lesz?! Mondjad már! Úgy, ahogy otthon megbeszéltük.

— Kérem — lépett előbbre a király —, nekünk fizetésemelés kellene. Lássák be, hogy manapság egy uralkodó család nem élhet meg negyvenkét millióból. A lakbér magas, drága a közlekedés, a gyerekek iskoláztatása is egyre többe kerül. Lassacskán a legelemibb fényűzést sem engedhetjük meg magunknak. Adjanak tizenhat millió frank emelést!

— Sajnálom — tárja szét karjait a szenátus munkaügyi osztálya —, béralapunk momentán nem teszi lehetővé a kérésük teljesítését. Ha a besorolással nincsenek megelégedve, forduljanak panaszukkal a szakszervezethez.

— Sehová sem fordulunk! — fakadt ki erre indulatosan a királyné. — Kilépünk és kész. Tessék kiadni a Koburg-dinasztia munkakönyvét! Elmegyünk királyi párnak oda, ahol jobban megbecsülnek bennünket.

A szenátus munkaügyi osztálya rosszallóan csóválta meg a fejét.

— Gondolják meg jól az önkényes kilépők egész sor kedvezménytől esnek el. Ugrik az üdülés, megvonják a prémiumot, fél

évig nem kaphatnak sem kincstári palástot, sem kincstári jogart. Nyűhetik a saját felszerelésüket. A nyugdíjuk is megsínyli majd.

— Ez lehet — ismerte el a király —, maguk viszont itt maradnak, úgynevezett alkotmányos monarchia létükre — királyi pár nélkül! Szép dolog lesz, mondhatom.

A másik csak szívta a fogát, aztán megadóan legyintett:

— Jó, jó, nem kell mindjárt fenyegetőzni. Tizenhat millióról persze szó se lehet, de a nyolcat megkaphatják. Rendben?

A királyi pár bólintott. Így alkudtak meg nyolcmillióban. Szerintem.

Kürti András

Leopárd a divat

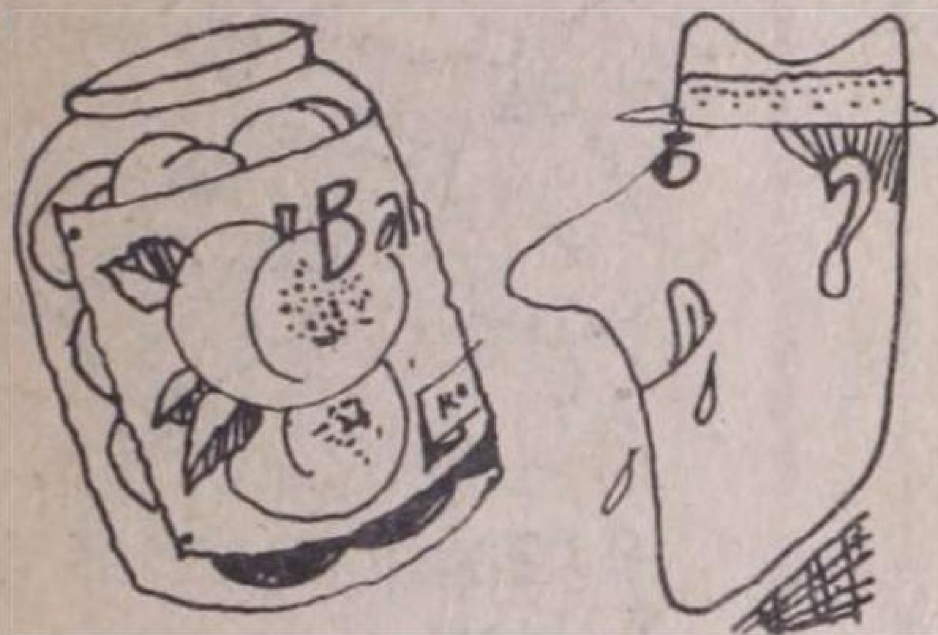
– Hogy fog anyu örülni, ha meglátja, milyen nagyszerű leopárd-bundát csináltunk neki, apu kabátjából...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„ÉRTÉKCSÖKKENT”

Ezzel a furcsa összetett szóval tegnap este találkoztam. Történt ugyanis, hogy a nagy Rákóczi úti Csemegében tegnap délben tíz deka sonkát vettem magamnak vacsorára, majd ott nézgelődvén, megláttam egyik pult üveglapja mögött egy csomó befőttes üveget. Volt ott mindenféle jó: szilva-, cseresznye-, körte-, sárgabarackbefőtt.

Nem tudom, más hogy van vele, de én szeretem a kompótot, különösen a sárgabarackot. Most sem bírtam ellenállni, kértem egy üveggel. A pult mögött álló kartársnő

a sok közül kivett egyet, papírba takarta, és 10 forintot kért érte. Üveggel együtt. Itt fizetendő – mondta kedvesen, és én fizettem is szívesen. Nem drága, megéri – gondoltam, és betettem az aktatáskámba, hogy majd este, szerény vacsorám mellé felbontom, és néhány kanállal eszem belőle. Úgy számítottam, hogy egy ilyen félliteres üveg eltart két-három napig, és akkor igazán nem drága.

Eljött a vacsora ideje, és én elővettem a sárgabarackot. Kiszedtem a papírból, és ekkor tűnt szemembe – nem csekély meghökkenésemre – az üvegre ragasztott címkén ez a furcsa szó: értékcsökkent. Mikor megvettem, a címke az üveglap mögött nem volt látható, az elárusító pedig mélyen hallgatott róla. Az értékcsökkent szó nyilván ahelyett áll, hogy csökkent értékű, vagy a német mintára készült, de már meghonosodott szóval élve: leértékelt. Az értékcsökkenés pedig – mint az Értelmező Szótár mondja – az áru pénzben kifejezett értékének kisebbedése. Ezért volt hát aránylag olcsó!

Csalódást éreztem. Én nem értékcsökkent, hanem értékes, kifogástalan sárgabarackot akartam enni a sonka mellé. Néztem a kompótos üveget, és töprengtem: miként Hamlet: enni vagy nem enni? Lehet, hogy jó, hogy nincs semmi baja, másképp nem árulnák, de akkor meg miért értékcsökkent? Ej, mit tudom én, hátha állott, nem friss, és elrontom vele a gyomromat. Okosabb, ha nem kísérletezem. Fogtam és kiöntöttem.

És hogy még egyszer visszatérjek az értékcsökkent szóra, azt javaslom az illetékeseknek, hogy ne használják. Nem szép, nem magyaros. Ha már mindenképpen kell valamit a címkére írni, ne feledjék el, hogy van erre egy régi jó magyar szó: bóvli.

b. s.

M. SZEMJONOV:

Ballábbal KELT FEL

Pjotr Nyikiforovics Csernopjatov fejét mélyen az asztalra hajtva, jelentést írt. Kisvártatva nyílt az ajtó és belépett a szobába Pjotr Ivanovics Belonoszov.

— Jó reggelt, Pjotr Nyikiforovics! — üdvözölte.

— Adjisten — válaszolta Csernopjatov, fel sem emelve a fejét.

— Bocsásson meg, Pjotr Nyikiforovics, hogy elvonom a becses figyelmét, de volna egy kis ügyem önnel.

— Hadd hallom...

Pjotr Ivanovics egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát.

— Tulajdonképpen az is meglehet, hogy semmiség az egész, de én úgy gondoltam, hogy

mindenesetre végére járok a dolognak...

— Rövidebben, Belonoszov, rövidebben. Látod, hogy nyakig ülök a dologban.

Ma nincs jó hangulatban a mi Pjotr Nyikiforovicsunk — gondolta Belonoszov —, bizonyára bal lábbal kelt fel.

— Telefonáltak a tizennegyedik építkezési részlegtől. Azt mondják, fennakadás van nálunk az oldattal. A betonmunkások állnak. Nem emlékszik rá, Pjotr Nyikiforovics, hogyan biztosították részükre a szállítást?

— Nem emlékszik az ember mindenre, száz részlegünk van, én pedig egyedül vagyok. Valami bűzlik a tizennegyedik részlegnél a szállítás körül. Látom én, mi a baj. Lusták!

— Miért ítéli meg olyan szigorúan az embereket, Pjotr Nyikiforovics? Azon a részlegen jó a kollektíva. Igyekeznek az építők.

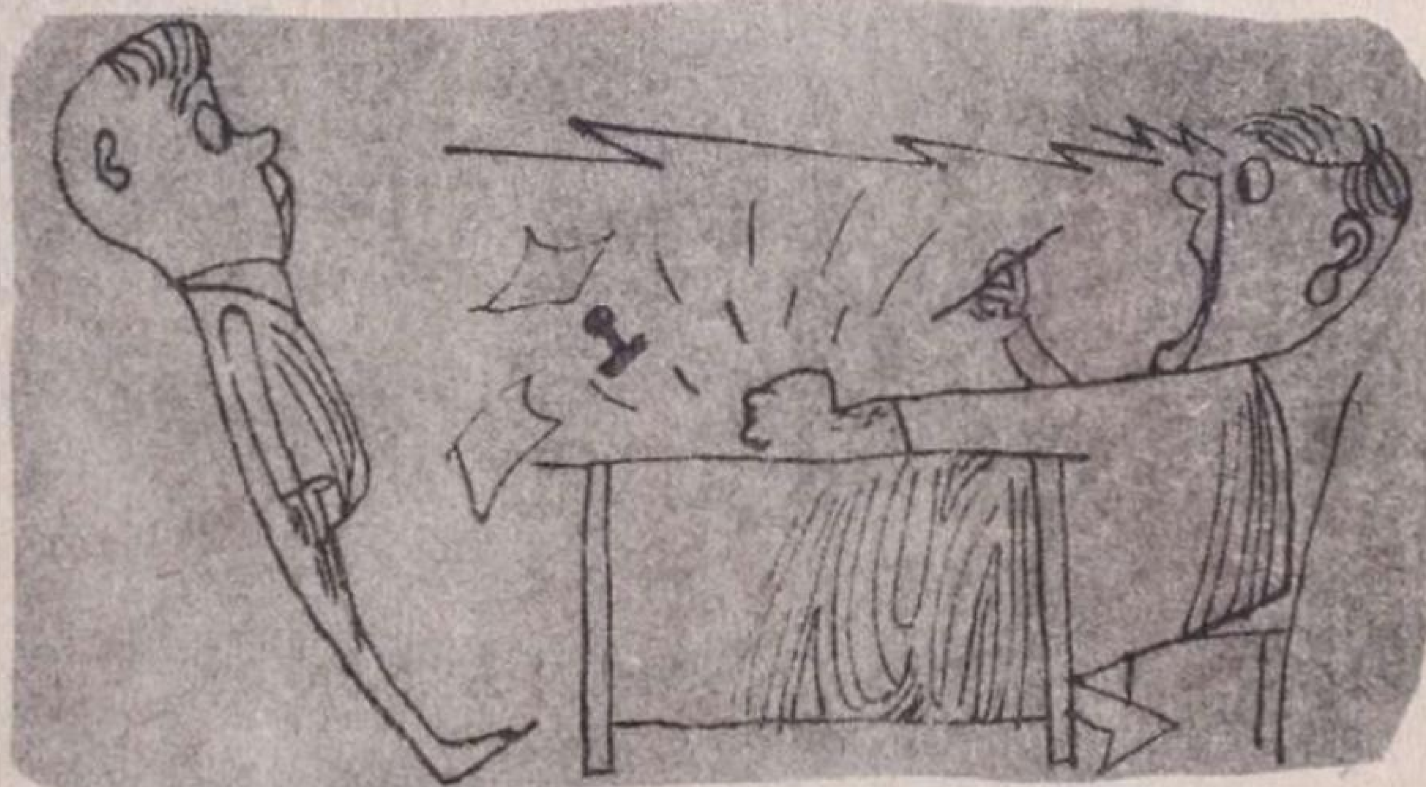
— Igyekeznek... Majd mindjárt ellenőrizzük az igyekezetüket. Halló, kisasszony! Kapcsolja nekem a diszpécseri hivatalt. Világosan beszéltem, ha nem csalódom. A fülét hegyezze, kisasszony, ne a körmét! Bizony. Petrov? Én vagyok, Csernopjatov. Mondd csak, benyújtottak neked igénylést a tizennegyedik részlegből billenő kocsikra? Nem nyújtottak? No rendben van...

Letette a telefonkagylót és Belonoszovhoz fordult.

— Látod, mi van itt Belonoszov? Kiabálnak, hogy nem elég a szállítás, ők pedig még arra is lusták, hogy egy igénylést megírjanak. Lopják a napot! De várj csak, majd én befűtök nekik a pihenőidőben! Megmutatom nekik, hogyan kell nyafogni és panaszkodni!

Úgy látszik, ma egy kicsit zabos Pjotr Nyikiforovics — gondolta megint Belonoszov, amint egyik lábáról a másikra állt. — Még csak le sem ültetett. Szőrmentén kell bánni vele.

— Megvallom az igazat, én az előbb azt gondoltam, Pjotr Nyikiforovics, hogy ön, hogy is mondjam... No, hogy egy kicsit éles hangon beszél az emberekkel. Most azonban látom,

hogy nem volt igazam. Az ön helyzetében nem is lehet másként.

— No igen! Ha az ember az ujját nyújtja valakinek, az elkapná az egész kezét. Arra törekszenek az emberek, hogy minél több gépet harácsoljanak maguknak, hogy engem bolonddá tegyenek és lógassák a lábukat... Nem ismerik a rendet és a fegyelmet.

— Amit a rendről és a fegyelemről mondott, az színigaz, Pjotr Nyikiforovics. És a kapzsiság is nagyon megvan nálunk. Az ön beszéde a legutolsó gyűlésen száz százalékig igaz volt. Engem is helyesen bírált, mert szabad folyást engedtem a kapzsiságnak. Sajnálom, hogy felindulásomban ellenvetéseket tettem. Most elismerem.

— Jó, hogy legalább most beismerted, Belonoszov. A kritikát meg kell becsülni.

— Igen, minden szava arany igazság, Pjotr Nyikiforovics. Volna talán valami kívánsága?

— Csak egy, Belonoszov. Hagyj engem békében, hadd fejezzem be a jelentésemet, amit a népgazdasági tanácsnak írok.

— Bocsásson meg, Pjotr Nyikiforovics, nem zavarom tovább. Bocsánat.

És Pjotr Ivanovics Belonoszov kiment a szobából. Óvatosan becsukta maga mögött az ajtót.

*

Amikor az én barátom, aki időnként témát ad nekem, elmesélte ezt a kis történetet, nem győztem álmélkodni.

— Te azt hiszed, — kérdeztem tőle —, hogy én ebből az anyagból ki tudok keríteni egy humoros elbeszélést? Mi van ebben rendkívüli? Egy főnök megszokott beszélgetése a beosztottjával.

— Ebben van a tévedés. A dolog lényege az, hogy Pjotr Ivanovics Belonoszov az igazgató az építkezési vállalatnál, Pjotr Nyikiforovics Csernopjatov pedig — egyszerű munkás.

Oroszból fordította: Pogonyi Antal

Kivételesen nem az ifjúságról van szó

HOGYAN NEVELJÜK A FÉRJEKET?

Pusztai Pál rajza

Ne engedjük rossz társaságba

Házifeladatát pontosan végezze el

Ne kényeztessük

Nincs szüksége mindenre, amire fáj a foga

E heti hirdetéseink

Itt az új benzin

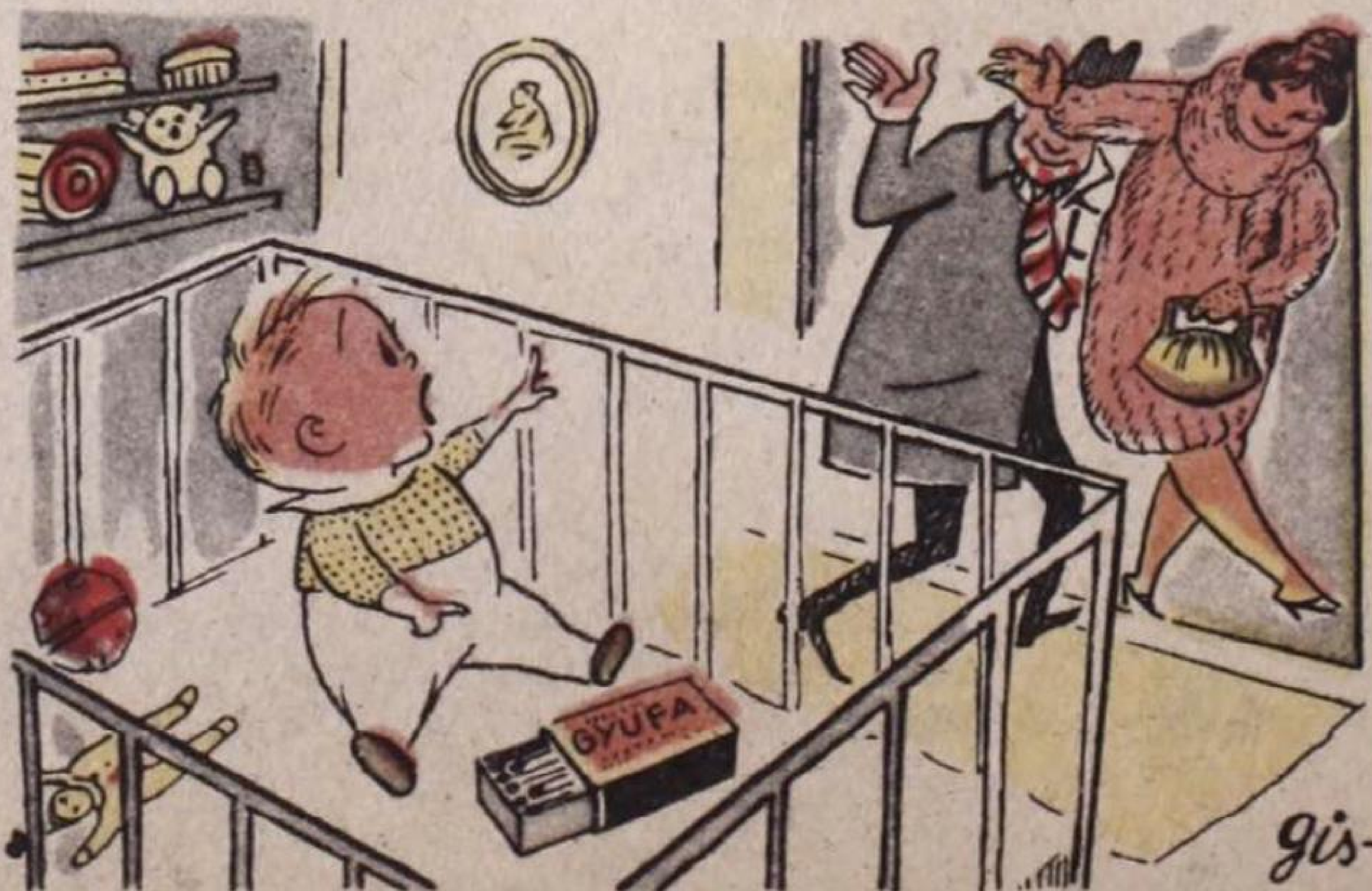

– Kilencvenkét oktános, igazgató kartárs.

Leánykérés

Gondos szülők

– Anyu! Kilencre küldhetitek a tűzoltókat!

Magyar nyelvlecke

Várnai György rajza

Az igazság bajnoka

A hatalmas Habcsók utcai bérházban, ahol osztályonfelüli barátom, Rézmáz Kázmér lakik, hosszú éveken át olyan idillikus nyugalom uralkodott, akár egy élenjáró galambdúcban. A gyerekek zavartalanul püfölték egymást az udvaron, s ha netalántán olykor valakinek a fejére rázták a rongyot, nem csapott miatta patáliát, elvégre emberek vagyunk. A házfelügyelő, valamint a segédházfelügyelő, példásan együttműködött a lakóbizottsággal, s a házkezelőségnek már direkt gyanús volt, hogy a Habcsók utca 23/b-ből sohasem érkezik panasz.

A meghitt, szinte paradicsomi állapotoknak tavaly ősszel egy csapásra vége szakadt. Ugyanis a földszint 5-be, egy négyes lakáscsere végeredményeként beköltözött dr. Prepatics Oszkár, nyugalmazott számvevőségi jogtanácsos.

Krepuska néni, a segédházfelügyelőné, akiben sok tapintatot megkövetelő munkája hallatlanul finom pszichológiai érzéket fejlesztett ki, már másnap rosszat sejtett, midőn kora reggel szemétösszeszedés közben Prepatics úr felszólította, hogy haladéktalanul szerezze be számára a házirend hiteles másolatát, mert ő anélkül egyetlen percig sem hajlandó lakni valahol.

S ettől kezdve a Habcsók utca 23/b-ben elszabadult a pokol...

Dr. Prepatics különféle szabályzatokra és paragrafusokra hivatkozva apránként szisztematikusan feljelentette az egész házat. Először az udvaron játszadozó gyerekeket a csendrendelet folyamatos megszegése miatt, majd az ölebeket súlyos testi veszélyeztetésért és a papagájokat becsületsértésért, végül pedig magukat a bérlőket, kit ezért, kit azért. Indokai között szerepelt birtokháborítás, életveszélyes fenyegetés, rágalmazás, sőt közszemérem elleni vétség alapos gyanúja is. Ez utóbbival egy javakorbeli elvált asszonyt tisztelt meg, amiért világoskékre festette a haját.

Kázmér szerint, aki maga is több ízben volt aktív alperes, a ház lakói hovatovább gyakrabban jártak bíróságra, mint moziba, s a tanács szabálysértési előadója már mindenkit személyesen ismert, mert annyi vizsgálatot folytatott le ellenük.

Prepatics Oszkár nem volt álnok intrikus. Nem küldözött névtelen leveleket hivatali feletteseknek vagy féltékeny házastársaknak. Ő kizárólag csak a törvényes formák között harcolt, de fáradhatatlanul. A be-

advány ok és a fellebbezések, mondhatni futószalagon kerültek ki a tolla alól. Különösen a fellebbezések, merthogy sorra alaptalannak bizonyult vádjait kivétel nélkül mindig, mindenhol visszautasították. Ám a nyugalmazott számvevőségi jogtanácsos valamennyi lehetséges felső fórumig elment az üggyel...

A minap találkoztam Rézmáz Kázmérral a Cimbalom Kávéházban.

– Mi újság? – kérdeztem tőle. – Él még Prepatics bá, az öreg sajtkukac?

– Él, de rosszul áll a szénája. A hatóság gyanút fogott, hogy miből telik neki a sok perköltségre, és kiderült a turpisság. A tata titkos találkahelyet rendezett be az agglegénylakásán, alkalmi nászutasok számára.

– Ilyen az élet! – mondtam, mert szellemesebb dolog nem jutott hirtelen az eszembe.

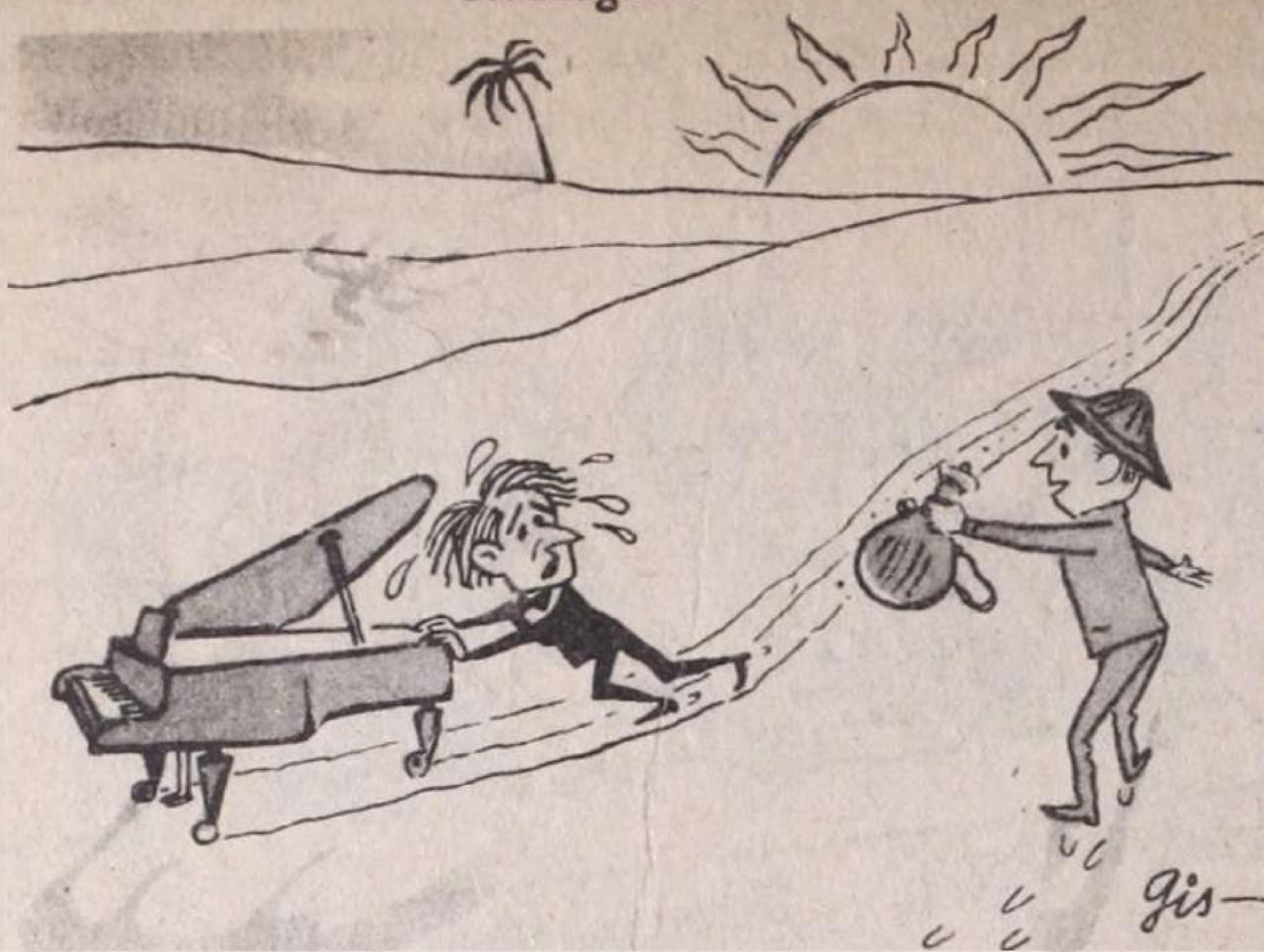
Dalmáth Ferenc

Ellentámadás

Pusztai Pál rajza

Sivatagban

– Akar egy kis vizet?
– Nem. Sietek. Haknim van.

SZEGÉNY szerelmesek utcája

Ha nem tudnák, ilyen is van. Nemcsak Pratolini híres regényében, hanem itt helyben. Fővárosunk kellős közepén. Hivatalosan ugyan nem így hívják, hanem a tisztes Pannónia utca néven emlegetik. Hogy mégis az lett, most már majd egy éve, azt egyedül és kizárólagosan metropolisunk közvilágítását intéző szerveinek köszönhetik – a szegény szerelmesek.

Van ebben a népszerű utcában egy épülettömb, amelynek két sarkán két árkád is akad. Nem nagyon nagy árkád, csak olyan árkádocska. Négy oszlop és három benyíló. Alig elég, hogy éjszaka idején

három-négy szerelmes párocska elférjen alatta egy-kétórás csevegésre és enyelgésre. Szegény szerelmesek, mert nyilván nincs módjuk és idejük arra, hogy a sziget sétányait, a Városliget parkjait vagy a messze Hűvösvölgy lankáit keressék fel. Csak úgy leugranak egy-egy órácskára e fedezék alá.

De mit ér az ilyen árkád az ő szempontjukból, ha az utca közepén függő villanylámpa pont éppen bevilágít az árkádok alá? Az ilyen találkozás jobban esik a régi dal szerint „egy kis enyhe félhomályban".

No de nincs semmi baj. Közvilágításunk gondos szervezői segítségükre siettek. Kora tavasszal az első enyhe fuvallat a Katona József utca sarkától a Sziget utcáig egyszerre elfújta valamennyi utcai lámpást. Ebbe az elsötétült részbe beleesik a két árkád is. Az enyhe félhomály előállt. Így avatódott ez a rész a szerelmesek utcájává, akik a lehetőséggel tavasztól ősz végéig szorgosan éltek is. A késői hazatérők tapintatos emberek, mind az árkádon kívül jártak, mert nem akarták megzavarni nyájas örömeiket.

No de hóban, szélben még az árkádok sem kínálnak védett menedéket. Bizony hetek óta kihalt a kedves búvóhely. Semmi célja a sötétségnek. Nyilván ez az oka annak, hogy a napokban a villanylámpák kigyúltak. A közvilágítás – mondották – észrevette, hogy immár fölösleges a tapintatosság.

Most már csak arra vagyok kíváncsi, hogy mire kitavaszodik, megint lehunyják-e szemüket a villanylámpák? Ha nem így történik, – szörnyű tapintatlanság lenne szegény szerelmesekkel szemben.

Bálint Lajos

KERESKEDELEM

A kanadai újságíró — sok évtizeddel ezelőtt messzire szakadt hazánkfia — már várt a hotel halljában.

— Gratulálok — mondta, amikor hozzám lépett. — A magyar nép nagy nép és még nagy dolgokat fog véghezvinni.

Kényszeredetten köszöntem meg ezt az igazán kedves bókot, mert a kanadai mögött ott vigyorgott Jóska, a barátom, hírhedt tréfamester.

— Országban még ilyen fejlődést röpke hat hét alatt nem láttam, mint maguknál — folytatta a kanadai.

— Milyen téren, ha szabadna kérdeznem? — érdeklődtem óvatosan.

— A kereskedelem terén, uram — mondta a kanadai, és ettől végképp elhűltem. De ő lelkesen folytatta: — Mikor utoljára önöknél jártam, döbbenetes dolgokat tapasztaltam. A vásárlók önző módon lökdösték, taposták egymást, szemükben az állati ösztönök sárga lángja lobogott, s szomszédjuk kezéből téptek ki értéktelen göncöket. Magam voltam szemtanúja, amikor három megtermett férfi eladó hosszan és higgadtan vert egy ősz matrónát, mert az öt perce nem tudott választani két meleg férfi alsó között. Ez volt, uram, akkor. És ma délelőtt az ön barátjával — itt Jóska felé fordult — ugyanez üzletben jártunk. Hárman szökelltek elénk, és szeretetre méltó csevegéssel vezettek minket az üzlet belsőbb helyiségébe. Miután nem óhajtottunk a vendégkönyvbe írni, a vásárlás megkezdése előtt néhány parti dominót, esetleg egy kis vöröspecsenyét ajánlottak, hogy összemelegedjünk. Miután ehhez sem volt kedvünk, egy csinos eladónő néhány sanzont énekelt, melyeket szemmel láthatólag a többi vevő is szívesen hallgatott, majd a vásárlók tiszteletére rendezett e rövid kis ünnepség végén egy stampedli italt szolgáltak fel, minekutána minden vevő kis ajándékot kapott és az üzletvezetőtől

egy puszit. Hát ezt fogom én megírni, uram, odahaza az önök országáról, a kulturált kereskedelem hazájáról. De most megyek átöltözni az ebédhez! — ezzel elrohant.

Jóskához fordultam, tele szájjal röhögött.

— Te — mondtam —, mit csináltál te itt?

— Semmit — mondta ő —, csak meghívtam karácsony előtt, aztán most, januárban újra.

Soós András

Anyaggazdálkodás

Schwott Lajos rajza

– Kap háromszáz forint jutalmat, ha behozza a sürgős anyagot!

– Behoztam a sürgős anyagot!
– Már nem kell! Kap háromszáz forint célprémiumot, ha sürgősen eladja.

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító azt magyarázza az iskolában, hogy egyes nyelvekben másképp írnak és másképp olvasnak bizonyos szavakat. Így például az angolban úgy írják, hogy Shakespeare, és úgy mondják ki, hogy Sekszpir.

– Nos – kérdezi aztán a gyerekektől –, előfordul ilyesmi a mi nyelvünkben is?

– Hogyne – jelentkezik Pistike. – Úgy írjuk, hogy sertés, és úgy mondjuk ki, hogy disznó.

*

Nagy és Nagyné a párizsi Louvre-ban járnak. Az antik szobrokat nézik. Nagy hosszasan elnézi a milói Vénuszt, majd így szól a feleségéhez:

– Látod, ezt nevezem én nőnek!

Nagyné hidegen visszavág:

– Na, Jenő, most menjünk az antik férfiszobrokhoz. Majd én megmutatom neked, hogy mit nevezek férfinak.

*

Zabhegyit tanúként hallgatja ki a bíró, s előzőleg figyelmezteti:

– Vallomására esküt kell tennie, ennélfogva csak azt mondja el, amit látott, és nem amit hallomásból tud. Értette?

– Igen.

– Akkor felveszem az adatait. Mikor született?

– Bocsánat, bíró úr – mondja Zabhegyi –, ezt csak hallomásból tudom.

RABULEJTETT ÖTLETEK

Zsoldos Sándor rajzai

UTAZÁS

LASSAN TELIK AZ IDŐ

AZ ALKOHOL RABJA

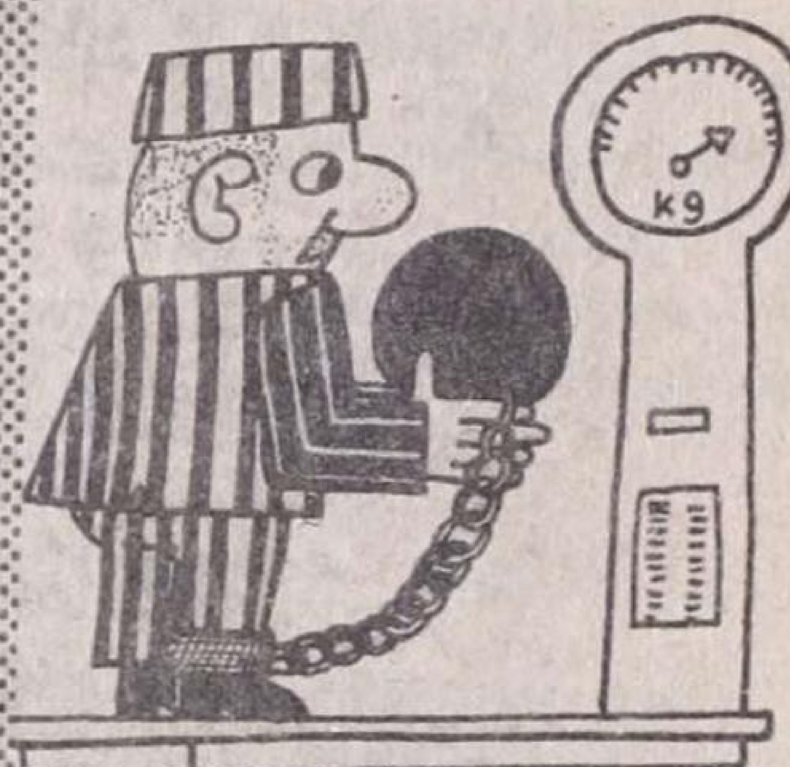
ZSEBBEN IS HORDHATÓ

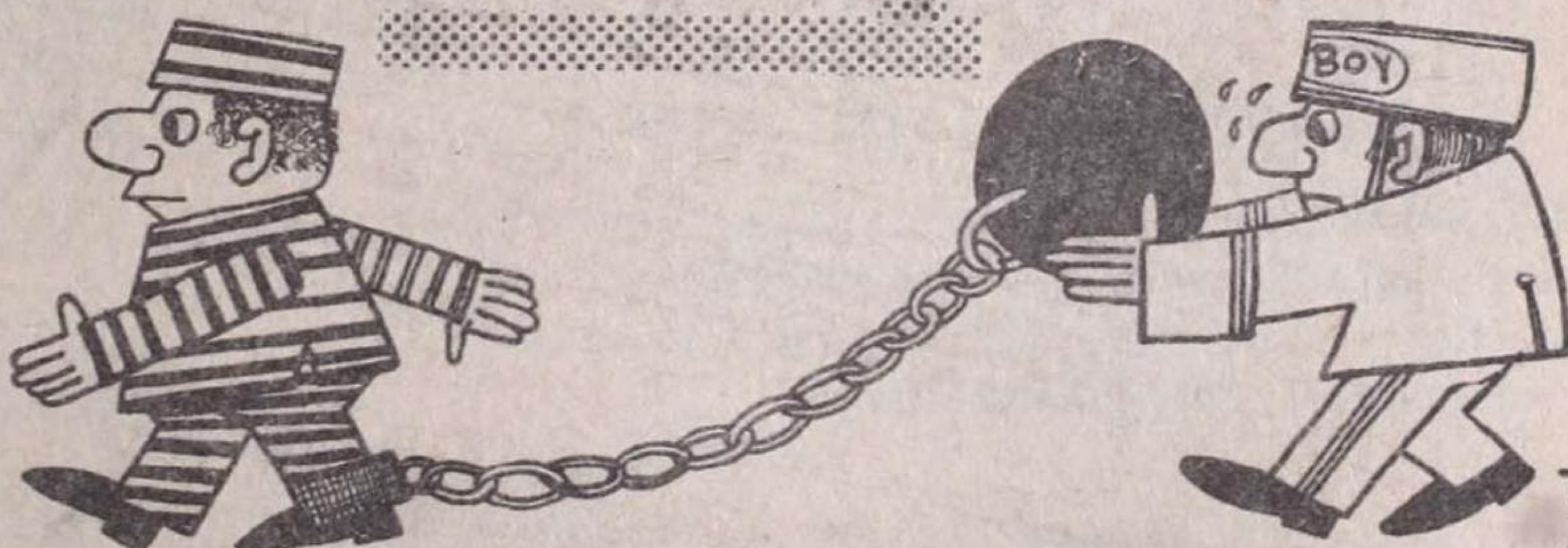
REGGELI TORNA

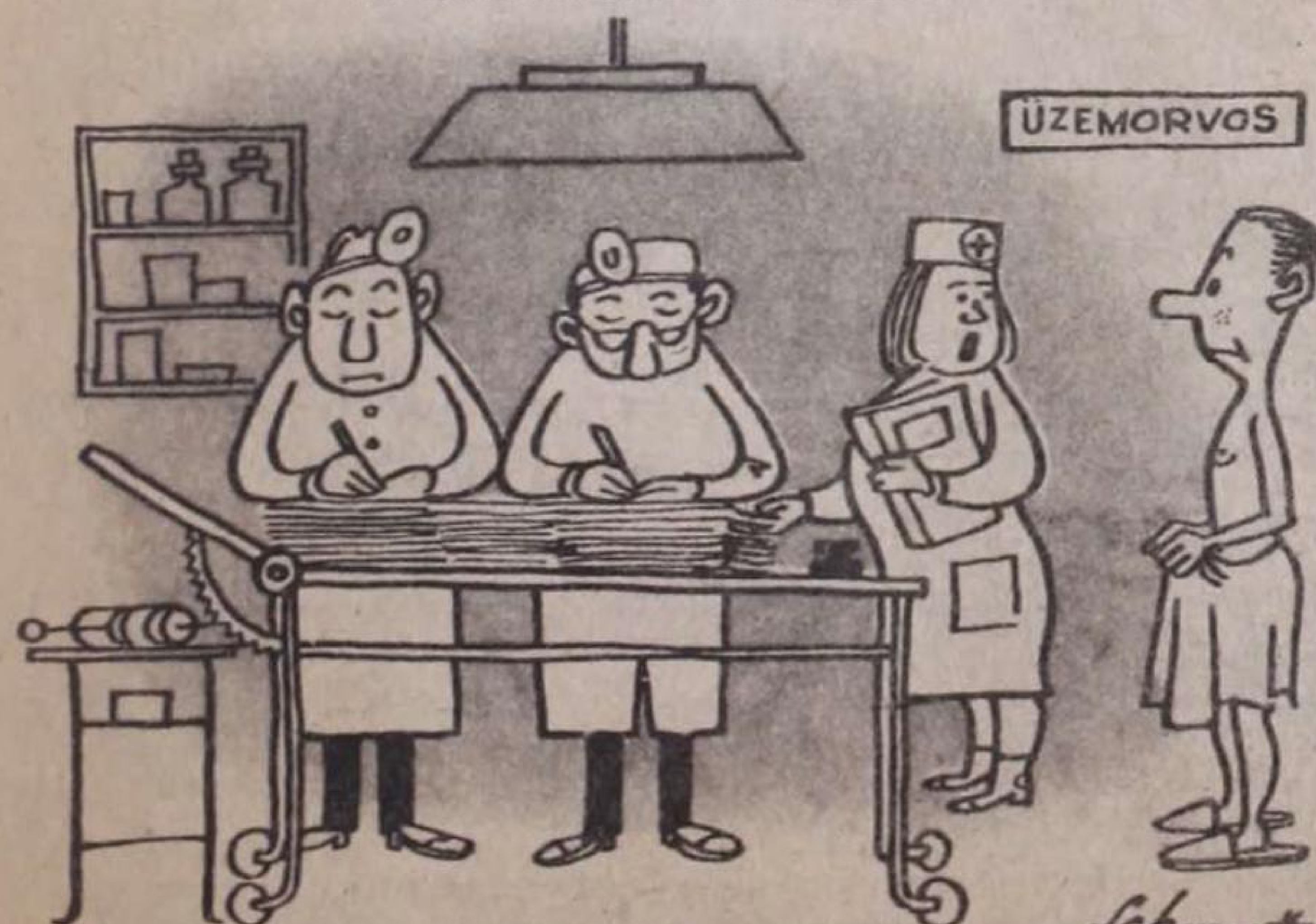
NA, MENNYIT HÍZTAM?

SÉTA

Üzemorvosok munkában

– Nővérke, meddig várjak még?

– Maga előtt még kétszáznegyven darab statisztikai ív van, azok előbb jönnek!...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

E. Péter, Debrecen. – Sz. Klára, Csolnok. – S. Pál, Bp. VI., Lenin krt. – Sz. Katalin, Bp. XI., Bölcső u. – S. István, Bp. XI., Kardhegy u. – T. József, Bp. XX., Török Flóris u. – Sz. István, Kerepes. – K. Tamás, Székesfehérvar. – H. F. Miskolc. – M. Károly, Bp. VII., Bethlen Gábor u. – B. István, Bp. VI., Szófia u. – R. Ferenc, Mátraszöllős. – K. Béla, Bp. V., Bajcsy Zs. u. – K. Miklós, Bp. VII., Murányi u. – Sz. Gergely, Palotás. – G. Sné, Bp. VI., Rippl Rónai u. – G. Márta, Bp. II., Jurányi u. – B. Iné, Csongrád. – K. Ildikó, Bp. IX., Aszódi u. – Sz. János, Felnémeti. – V. József, Kistamási. – F. Zs. Bp. – K. György, Bp. VII., Nagydiófa u. – D. András, Veszprém. – P. Sándor, Hódmezővásárhely. – Z. Jenő, Zamárdi. – P. István, Nyírbátor. – V. Géza, Bp. IX., Kén u. – T. Tibor, Tápiószele. – T. Jné, Bp. VIII., Üllői u. – S. Péter, Balatonalmádi. – N. Tamás, Bp. VI., Bajcsy Zsilinszky u. – V. Miklós, Szeged. – B. Zoltán, Bp. XI., Dávid u. – Á. László, Bp. XXI., – F. Albert, Szeged. – G. Dezső, Bp. XII., Hegyalja u. – V. Péter. Bp. VI., Népköztársaság u. – D. Péter, Fegyvernek.

A mesebeli kazánfűtő

Szűr-Szabó József rajza

Változó ideálok

Tollhegyről

TANÁCS A SZOMJASNAK

Forrásvízzel fűtjük új házainkat.
Csuhaj! Nesze, te szomjas Pest, neked!
Ki szóda helyett ásványvizet inna,
verje csapra a fűtőtesteket!

ELÉGIA A VAJHOZ

Csalódnom kellett benned is, te vaj:
nem idén gyártottak, hanem tavaly.
Hazug rajtad a jótállási dátum,
rég utolért a hűtőházi fátum:
nem írós vagy, csupán mint némely író:
avas! S friss csak a víz benned. A zsír: ó.

ÓDA EGY VADONATÚJ LIFTHEZ

Mint büszke sas, úgy szállsz: csak egymagadban.
Nem „függsz" senkitől, — erre sokat adsz.
Egyetlen embert sem tűrsz meg magadban:
a vakmerővel rögtön leszakadsz.

EGY KÖLTŐHÖZ

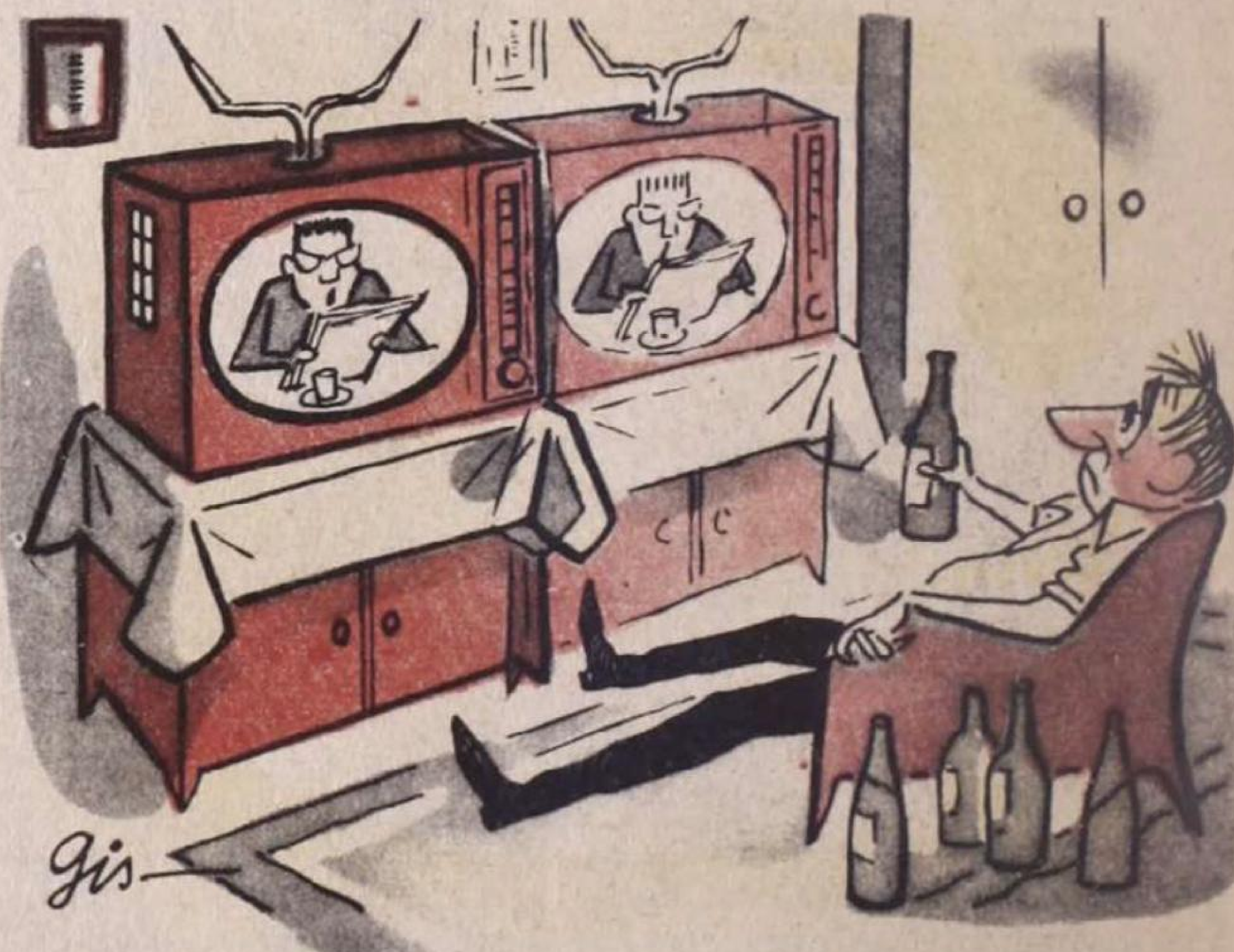
Hogy pöffeszkedtél, kebled hogy dagadt,
míg drágán árusíthattad magad!
Ma azzal kérkedsz, hogy szegény vagy ismét.
S hallom, valóban: még tarhálni is mégy.

EGY MAI „CSAJ"-HOZ

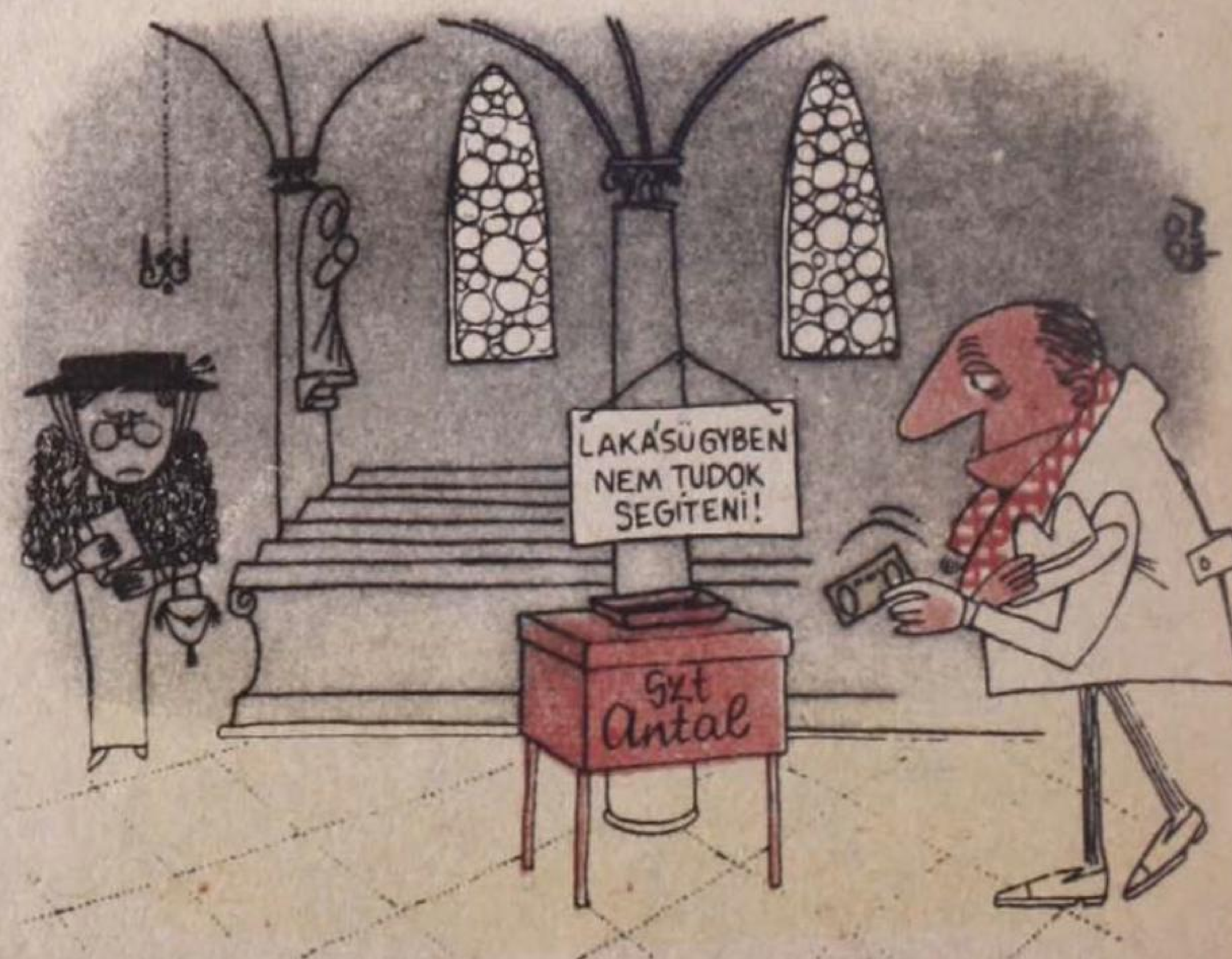
Az eszedet dicsérjem, kicsi lány?
Nem könnyű ám, mert észnek ez — silány.
Inkább ajkad, mely a jégből is szikrát
csiholna . . . Jaj, csak szóra sose nyitnád!

Hollós Korvin Lajos

Bűnhődés

Őszinteség

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.0489 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504